

Rechtskundig Weekblad

Vereniging zonder winstgevend doel

Verschijnt elke Zondag

Abonnementsprijs : 400 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Beheer en Redactie : Mr René VICTOR, Justitiestraat, 21, Antwerpen

Over de noodzakelijkheid ener tussenkomst van de wetgever in de omvang van de bewindsbevoegdheid van de voogd

I. Algemene Beschouwingen

A. De Voogd.

De voogdij is een wettelijke instelling, waarbij aan iemand de bevoegdheid wordt toegekend leiding te geven aan en de goederen te beheren van een fysieke persoon, die niet in staat is dit zelf te doen. Het is een familiale functie ingesteld in het uitsluitend belang van de onbekwame. (Cass. 25 Mei 1888, Pas. 1888, I, 241). Het is ook een persoonlijke last, want zo de voogd sterft gaat de voogdij niet over op zijn erfgenamen. (art. 419, B.W.).

Al de voogden worden niet op dezelfde wijze aangeduid. De ene krijgen hun bevoegdheid uit de wet (voogdij van rechtswege), andere krachtens een uiterste wilsbeschikking (voogdij krachtens testament), andere — de meerderheid — worden door de familieraad benoemd (opgedragen voogdij).

De voogd — wiens mandaat van algemene aard is — is dus een wettelijke vertegenwoordiger (Bonne-case, J. : Précis du Droit civil, D. I., blz. 254) die zorg draagt voor de persoon van de minderjarige. Hij treedt op en vertegenwoordigt deze laatste in al de burgerlijke handelingen (artikelen 450, 160, 468 B.W.). Hij moet eerst en vooral de voorschriften van de artikelen 451 en 452 van het B.W. nakomen.

B. Bevoegdheid van de Voogd.

Sedert het ontstaan van het Romeins recht heeft de aard van de bevoegdheid van de voogd zich gewijzigd en wel steeds in beperkende zin. Aanvankelijk was de voogdij meer in het voordeel der ouders dan wel van het kind geregeld, en was de voogd oppermachtig. (Cf. : Cours élémentaire de droit romain, door E. Didier-Pailhé, rev. par Tartari, 4° uitg., Deel I, blz. 82 en volg., Larose, Paris).

In het oud Belgisch recht bleef de invloed van het Romeinse recht overwegend. Men raadplege hieromtrent de merkwaardige studie van Meester J. van Houtte, thans eerste Minister en professor aan de Universiteiten van Gent en Luik — uitgegeven onder de titel : «De voogdij over de minderparigen in het oud Belgisch Recht», Gent, Uitgave van de Rechts-

faculteit der Universiteit te Gent, Claeys-Verheughe, Poel, 12; Gent, 1930).

Heden ten dage is de voogdij hoofdzakelijk een instelling tot bescherming van de rechten van het kind. (Planiol, Traité Élémentaire, ed. 1950, D. I, n° 1974; De Page, H. Traité élém. de dr. civ. Belge, Deel II, tweede uitg. n° 35).

De bevoegdheid van de voogd omvat het bewind over de persoon van de minderjarige (rechten van bewaring, opvoeding en verbetering van de minderjarige), met dien verstande dat, voor alles wat de persoon van de minderjarige betreft, de voogd verplicht is de onderrichtingen van de familieraad na te leven. (De Page H., Op. cit. D. II, tweede uitg., n° 143-144; Kluyskens A., Personen- en Familierecht, 2de druk, n° 718). Rechtsleer en rechtspraak zijn het eens om te verklaren dat de *essentiële* functie van de voogd het beheer is van het vermogen van het pleegkind. Tutor... quantum ad providentiam pupillarem domini loco haberi debet. (Dig. Boek XXVI, Titel VII, fragment 27).

Ook is de voogd verplicht het vermogen van de minderjarige als een goed huisvader te beheren (450, B.W. par. 2, en Cass. 30 April, 1852, Pas. 1852. I. 475) en is hij aansprakelijk voor elke fout, zelfs voor een lichte. In principe heeft de familieraad zich niet in te laten met dit beheer.

Als algemene regel geldt dat de voogd het recht heeft alleen en zonder pleegvormen (machtiging door de familieraad of bekrachtiging door de rechtbank) op eigen verantwoordelijkheid al de daden van algemeen beheer te verrichten, dit is al de daden welke noodzakelijk of nuttig blijken voor het behoud, de opbrengst, de vermeerdering van het vermogen van zijn pupil. (Schickx & Vanisterbeek, Traité formulaire de la pratique notariale : Le droit civil, D. II, blz. 310).

Inderdaad, de behandelingen die door de voogd slechts verricht kunnen worden mits de voorafgaande machtiging van de familieraad, worden voorzien bij de artikelen 461, 463, 464, 465-468 B.W. en bij de wet van 15 Mei 1912. Bij gebrek aan voorafgaande machtiging is de daad of de handeling vernietigbaar, wegens gebrek aan vereiste pleegvormen.

Er zijn ook handelingen die de voogd slechts kan verrichten mits voorafgaande machtiging van de fami-

hieraad en bekrachtiging door de Rechtbank van eerste aanleg. Deze worden voorzien bij de artikelen 457-467 van het B.W. Daarbij komt ook de voortzetting van de handel der ouders voor rekening van de minderjarige. Bij gebrek aan deze vereiste pleegvormen is de handeling vernietigbaar.

Er zijn uiteindelijk handelingen die de voogd niet kan stellen. (art. 450, par. 3 B.W., enz.).

Kortom, de voogd heeft elke bevoegdheid van het ogenblik dat de handeling niet door de wet verboden is (art. 450, par. 3) of afhankelijk wordt gesteld van de formaliteiten tot bevoegdmaking hierboven opgesomd (machtiging van de familierraad, bekrachtiging door de rechtbank van eerste aanleg, 457-467 B.W.). Dit beheer betreft niet alleen al de daden van bestuur «sensu lato» doch ook al wat een goed huisvader moet doen om het vermogen te behouden en zelfs te vergroten. (Aubry & Rau, Droit civil, 5e éd. D. I, par. 113; blz. 661-662 en nota 1).

II. Het Twistpunt

A) In zake bevoegdheid van de voogdij gaat thans vooral de betwisting over het volgende punt: *is de voogd, bij ontstentenis van uitdrukkelijke bepalingen, vrij de roerende onlichamelijke goederen en rechten van zijn pupil te vervreemden, zonder toelating en zonder speciale pleegvormen in acht te nemen*, of, integendeel, mag de voogd tot dergelijke vervreemding alleen overgaan mits machtiging van de familierraad en zelfs bekrachtiging door de rechtbank, ja zelfs mits de bijzondere pleegvormen ingesteld bij de wet van 12 Juni 1816 op de verkoop van onroerende goederen.

Van 1804 af tot op heden werden twee stellingen verdedigd:

1) *De eerste is die van de volheid der bevoegdheid van de voogd.*

De bevoegdheid van de voogd wordt niet omschreven bij par. 2 van het art. 450 van het B.W., doch bij par. 1 die aan de voogd de bevoegdheid toekent de minderjarige in al de burgerlijke handelingen te vertegenwoordigen. Dit is een algemene regel. Aubry & Rau, Droit civil, D. I., 5e éd. blz. 696, par. 113; Beudant, Cours de droit civil français, D. I, n° 185; De Page H., Traité élémentaire de droit civil belge, D. II, tweede uitg. n° 170 en vlg. blz. 163 en vlg.; Kluyskens A., Personen- en Familierecht, n° 719 en 729).

2) *De tweede stelling beperkt de bevoegdheid van de voogd tot de daden van beheer «sensu stricto».*

De voogd is enkel bevoegd tot het beheren van de goederen, tot het verrichten van handelingen van beheer, tot het beuren en besteden van de inkomsten. Behoudens uitdrukkelijke opdracht, mag de voogd geen enkele handeling verrichten waarbij de grenzen van het louter bewind overschreden worden, en wel geen enkele handeling van beschikking van welke aard ook. (Laurent, D. V., n° 40 en vlg.; n° 53 en vlg.; Colin & Capitant, Droit civil, D. I., blz. 490-492; Planiol et Ripert, Traité élémentaire, D. I, Ed. 1950, n° 2286 en vlg.).

Wat onderscheidt deze beide stellingen? Dit onderscheid is aanzienlijk, want zo men de eerste theorie aankleeft, kan de voogd een reeks handelingen die de fortuin van de minderjarige in 't gedrang kunnen brengen, alleen verrichten.

* * *

B) De regelmatig door de voogd verrichte hande-

lingen zijn, in het stelsel van het wetboek, onaanvechtbaar. (De Page H., op. cit. D. II, tweede uitg., blz. 46). Dit wordt gebiedend gevegd door het belang van de minderjarige en de rechtszekerheid in 't algemeen. Zo de door de voogd verrichte handelingen zijn bevoegdheid te buiten gaan (bij voorbeeld: een schenking), voor eigen rekening worden verricht of in strijd zijn met de belangen van zijn pupil of aan de voogd slechts toegelaten waren mits machtiging van de familierraad of bekrachtiging door de Rechtbank, dan zijn deze daden betrekkelijk nietig. (Colin & Capitant, D. I, n° 558).

Hier geldt de regel: «minor restituitur non tamquam minor sed tamquam laesus». Nochtans moet de benadeling min of meer aanzienlijk zijn. Het is een feitelijke kwestie waarover de rechter zal oordelen. De akte of de handeling is dus vernietigbaar naargelang de minderjarige er schade door geleden heeft. Deze schade zal niet objectief doch subjectief moeten worden begroot, dat wil zeggen volgens de vermogenstoestand van de minderjarige. (Jaubert, Rapport au Tribunal, n° 61).

«Quand il s'agit de la lésion pour les mineurs», schrijft Prof. Demogue (Traité des Obligations, D. I, n° 399), «la jurisprudence tend à admettre qu'il y a lésion non seulement si l'opération est mauvaise en soi mais encore si elle est mauvaise par rapport au mineur (1).»

III. Welk criterium onderscheidt de daden van beheer (sensu lato) van de daden van beschikking?

Ten aanzien van de vervreemding der roerende rechten van de minderjarige bevat het Burgerlijk Wetboek enkele bepaling. Artikel 452 B.W. schrijft de verkoop voor van de lichamelijke roerende goederen. Het verbod van vervreemding bedoeld bij art. 457 B. W., slaat enkel op de onroerende goederen. De reden daarvoor, wat betreft de roerende goederen, ligt in het feit dat, bij het uitwerken van het B.W., het vermogen belegd in industriële ondernemingen van weinig belang was in vergelijking met het bezit van onroerende goederen (Rép. Prat. Droit Belge: V° Minorité, tutelle, émancipation, n° 1061).

De opstellers van het Burgerlijk Wetboek konden niet vermoeden welke buitengewone opgang de roerende waarden in de XIXe eeuw zouden maken: zij leefden nog steeds onder de indruk van de oude rechtspreuk: «Vilis mobilium possessio».

Doch het recht van beheer omsluit niet het recht van beschikking. (Hof van Beroep te Gent, 5 Mei 1854, Pas. 1854, 2, 310).

Als algemene regel werd aangenomen dat de daden van beheer aan de voogd toegelaten zijn zonder enige pleegvorm te moeten vervullen; voor de daden van beschikking is de machtiging van de familierraad en, in sommige gevallen, de bekrachtiging door de rechtbank van eerste aanleg nodig.

Professor H. De Page (op. cit., D. II, blz. 164) kent aan de voogd het recht toe niet alleen daden van beheer te stellen («sensu stricto») doch ook daden van beheer «sensu lato», begrijpend al de daden van beheer, en zelfs sommige daden van beschikking, wanneer deze moeten strekken tot het behoud, het winstgevend-maken en het vermeerderen van het vermogen van de minderjarige.

De moeilijkheden doen zich voor wanneer, in de praktijk, het er om gaat juist te bepalen wat men moet verstaan door daden van beheer en daden van beschikking. Waar ligt de scheidingslijn tussen de daad van beheer en de daad van beschikking? (Cf. Trasbot:

L'acte d'administration en droit privé français, Thèse, Bordeaux, 1921, Sirey, Paris).

Zonder één bepaling te geven van de daad van beheer, heeft het Wetboek er zich toe bepaald veelvuldige toepassingen te doen van het begrip daad van beheer in tegenstelling met de daad van beschikking. (Voorbeelden: art. 481, 1449, 1530, B.W.). In artikel 1988 B.W. staat dat de lastgeving, in algemene bevoordingen uitgedrukt, alleen de daden van beheer omvat. De wetgever droeg er zorg voor in het tweede lid van dit artikel bepaalde daden van beschikking aan te wijzen waarvoor een uitdrukkelijke lastgeving vereist wordt. Onder daden van beschikking duidt hij aan: vervreemding of vestiging van hypotheek of enige andere daad van « eigendom » (Cf. artikelen 1428, 1429, 1530 tot 1532, 1549 B.W.). De termen zelf die de wetgever hier gebruikt duiden aan dat deze opsomming niet beperkend is (Cf. De Page H., D. V., n° 391).

In artikel 450, lid 3, B. W., wordt de daad van beschikking tegenover de daden van beheer gesteld. Art. 457 verbiedt aan de voogd de daden van beschikking te stellen zonder habiliterende vormen.

Le Baron (De l'acte d'administration en droit civil français, Thèse, Paris, 1916, Duchemin) geeft de volgende bepaling: « l'acte d'administration est un acte conservatoire, prudent, exclusif de tout risque ».

Professor J. Bonnacase (Précis de droit civil, D. I, blz. 267) geeft daarvan de volgende lange omschrijving:

« C'est un acte juridique concernant un bien individualisé ou un patrimoine de famille considéré dans ses éléments concrets, et tendant soit à la mise en valeur de l'élément-capital de ce patrimoine par définition essentiellement stable, soit à l'approbation ou à l'utilisation des revenus de cette mise en valeur, sans que l'existence au sein du patrimoine, l'individualité ou la valeur du dit élément-capital soient en rien compromises ».

Professor H. De Page, daarentegen (op. cit., D. I, 2° éd., n° 798) geeft een omschrijving die deze van Pr. Nast benadert (Planiol & Ripert, D. VIII, n° 594): « L'acte d'administration », schrijft hij, « tend à conserver, à gérer, à faire fructifier un bien ou un patrimoine sans toucher au capital ni engager l'avenir d'une manière définitive ou durable ».

Tot capita tot sensus! Gezien de moeilijkheid om van de daden van beheer een juiste bepaling te geven werden in de jongste rechtspraak pogingen aangewend om de grenzen der bevoegdheid te bepalen niet meer volgens de aard maar volgens het doel der gestelde rechtshandeling (Cf. Planiol et Ripert, op. cit., D. I, Ed. 1950, n° 2184).

De daad van beschikking integendeel is degene « qui entame l'existence même du capital, en tout ou en partie, ou l'immobilise d'une manière sensible et très prolongée » (De Page H., D. I, tweede uitg., blz. 798).

De daad van beschikking strekt ertoe een vermogen op abnormale wijze renderend te maken en zij heeft voor gevolg daarvan de samenstelling in gevaar te brengen of te wijzigen (Nast, in Planiol & Ripert, Traité de droit civil, D. VIII, n° 594).

IV. Frankrijk

A. Ontwikkeling der rechtspraak.

1) In Frankrijk kende de bevoegdheid van de voogd ten aanzien van het vermogen van de minderjarige, volgens een sedert lang aanvaarde regel, geen andere beperking, dan die bepaald bij uitdrukkelijke

wettelijke voorschriften. (Cass. civ. 3 Februari 1873, S. 1873, I, 61; Cass. req. 21 Juli 1873, D.P. 1874, I, 264). Na evenwel en niet zonder aarzeling (Cass. 22 Juni 1880, D. P. 1880, I, 318) deze traditionele oplossing te hebben bekrachtigd, strekt de rechtspraak er thans toe en ook niet zonder nieuwe aarzelingen (Cass. civ. 26 Februari 1890, D. P. 1890, I, 290; Cass. civ. 13 Maart 1905, D. P. 1906, I, 165) de daden die de voogd zonder machtiging van de familierraad mag stellen te beperken tot het begrip « daden van beheer ». (Cass. civ. 22 Juni 1880, D. P. 80, I, 318; Cass. req. 1 April 1889, D. P. 1891, I, 1413; Cass. civ. 6 Maart 1983, D. P. 1893, I, 473; Cass. req. 14 December 1921, D. P. 1922, I, 179).

2) Dhr Devilleneuve in zijn nota sub Cassation 12 Dec. 1855 (S. 1856, I, 97) besluit dat de minnelijke overdracht zonder enige pleegvorm, van de nog niet invorderbare schuldvorderingen van de minderjarige, de bevoegdheid van de voogd naar luid van artikel 450 B. W. overschrijdt.

3) Dhr Lyon-Caen, in een nota sub S. 1869, 2, 321, geeft als zijn mening te kennen dat degenen, die onbevoegd zijn om hun roerende zaken te vervreemden, eveneens onbevoegd zijn om hun titels op naam in titels aan toonder om te zetten.

Voornamelijk wat de voogd betreft, schrijft hij dat alles afhangt van het standpunt te weten of hij al dan niet het recht heeft de onlichamelijke roerende goederen van de minderjarige zonder machtiging van de familierraad te vervreemden. In het eerste geval kan het recht van omzetting niet worden betwist; in het tweede zou hij slechts van dit recht mits voorafgaande machtiging gebruik mogen maken.

Om de omzetting van titels op naam in titels aan toonder te aanzien als behorende tot de bevoegdheid van de voogd, steunde het Hof van Parijs (11 Dec. 1871, S. 1871, 2, 249) zich hoofdzakelijk op het feit dat deze omzetting in werkelijkheid slechts een daad van beheer was.

4) Het Hof van Cassatie (Cass. civ. 4 Aug. 1873, S. 1873, I, 446) heeft uitgemaakt dat de voogd de machtiging van de familierraad niet behoeft om onlichamelijke roerende goederen van de minderjarige te vervreemden, wanneer deze goederen geen Staatsrechten, noch aandelen van de Banque de France zijn, waarvan de modaliteiten van vervreemding bij speciale wetteksten worden geregeld (Wet van 24 Maart 1806 en decreet van 25 September 1813).

Volgens dit arrest heeft de voogd: « le pouvoir de faire comme représentant du mineur, tous les actes concernant la gestion de son patrimoine, sans autre restriction que celle résultant des dispositions qui exigent expressément l'autorisation du conseil de famille » alsmede van enkele hierboven aangegeven teksten.

B. Wijzigingen in de wetgeving.

Dit arrest (van 4 Augustus 1873) moest evenwel een reactie vanwege de wetgeving uitlokken, uit vrees voor de gevolgen die zouden kunnen voortvloeien uit de toekenning aan de voogd, zonder enige beperking, van het recht de roerende goederen van de minderjarige te verkopen.

Derhalve bepaalde de Franse wet van 27 Februari 1880 dat de machtiging van de voogd door de familierraad vereist wordt voor de vervreemding van « rentes, actions, parts d'intérêt, obligations et autres meubles incorporels quelconques appartenant au mineur ».

Ten aanzien van de onlichamelijke roerende goederen was dus de zaak beslecht.

Maar quid ten aanzien van het recht de lichamelijke roerende goederen te vervreemden? Volgens een deel van de rechtsleer is hier de toepassing vereist van de voorschriften van artikel 452 B. W.; volgens een ander deel van de rechtsleer kan de voogd, zonder voorwaarden noch pleegvormen, de lichamelijke roerende goederen van de pupil verkopen.

De rechtspraak maakt evenwel een onderscheid.

De voogd mag, zonder pleegvormen, roerende goederen van geringe waarde en de opbrengst van de goederen van de pupil verkopen; slaat de verkoop op aanzienlijke roerende goederen, dat is dit geen daad van beheer meer binnen de perken van de bevoegdheid van de voogd (Cass. req. 14 Dec. 1921, D. P. -922, I, 179).

De voogd heeft dus, in principe en behoudens de uitzonderingen voortvloeiend uit speciale bepalingen, de bevoegdheid alleen en op eigen verantwoordelijkheid, de voor dit beheer nuttige of nodige handelingen te verrichten. (Cass. civ. 13 Maart 1905, D. P. 1906, I, 165, nota van dhr Planiol, S. 1910, I, 476; Cass. req. 15 Nov. 1938, D. P. 1939, I, 476 en nota Savatier).

In zijn beschouwingen neergeschreven in «Les grands arrêts de la jurisprudence civile», 3e éd., Dalloz-Paris, blz. 135 en vlg. heeft Professor Henri Capitant naar aanleiding van deze beide arresten nader bepaald dat de rechtspraak deze volheid van bevoegdheid wel schijnt te aanvaarden voor de daden van beheer doch niet voor de daden van beschikking !...

Uit het arrest van 15 November 1938 (D. P. 1939, I, 476) blijkt de nieuwe strekking van het Hof van Cassatie tot beperking van de bevoegdheid van de voogd, waar het niet meer gaat om een eenvoudige daad van beheer (Cass. req. 14 December 1921, D. P. 1922, I, 179; Josserand, D. I., n° 433).

De hier geboden gevolgtrekking is dat de verkoop van mobiliere waarden, hoe gering ook, van de toestemming van de familieraad afhankelijk moet gesteld worden.

V. België

A. Ontwikkeling der rechtsleer en wijziging in de rechtspraak.

In België had de stelling gezegevierd waarbij aan de voogd het recht werd toegekend de lichamelijke roerende goederen te verkopen (die niet krachtens artikel 452 B.W. werden vereffend bij de openstelling van de voogdij of naar aanleiding van een schenking of nalatenschap tijdens de voogdij opengevallen) alsook de onlichamelijke roerende goederen, zonder dat een machtiging van de familieraad of een bekrachtiging door de Rechtbank vereist was (Schickx et Vanisterbeek, op. cit. D. II, n° 92; Kluyskens A., Personen- en Familierecht, n°s 719 en 729; Dabin J.: La Famille et la Propriété, blz. 180; De Page H., op. cit., D. II, 2e éd., n°s 171, 174, 190).

Had immers het Hof van Verbreking, in zijn arrest van 30 April 1852 (Pas. 1852, I, 475) niet de stelling gehuldigd van de theorie der totale bewindsbevoegdheid van de voogd voor al de daden die de wet niet uitdrukkelijk afhankelijk stelt van bevoegdmakende pleegvormen?

Eigenlijk was Laurent (D. V. n° 63) een verwoed tegenstander van de totale bevoegdheid van de voogd. Hij betoogde dat elke vervreemding van de goederen der minderjarigen, zij weze van roerende of onroerende aard, slechts geldt mits naleving van de pleegvormen voorzien bij artikel 457 van het B. W. Doch Laurent werd niet gevolgd; de rechtsleer en recht-

spraak waren eensgezind en de rechtspraak was stevig gevestigd (met uitzondering van 2 arresten: een van het Hof van Beroep te Gent dd. 5 Mei 1854 (2) (Pas. 1854, 2, 318) en het tweede van het Hof van Beroep te Luik, dd. 6 Februari 1901 (Pas. 1901, 2, 221) — wanneer plots en onverwacht het Hof van Verbreking door arrest van 6 Mei 1943 (Pas. 1943, I, 157) het beginsel van de totale bewindsbevoegdheid van de voogd kwam verwerpen, om zijn bekwaamheid te beperken tot de loutere handelingen van beheer «sensu stricto», en aldus volledig de stelling van Laurent aan te kleven. De door het Hof van Verbreking ingenomen stelling is uitdrukkelijk: het Hof betwist aan de voogd de volheid zijner bevoegdheid; het kent hem slechts een bevoegdheid van beheer toe.

Derhalve ontzegt het Hof aan de voogd het recht vrij te beschikken over de roerende goederen van de minderjarige (zonder onderscheid te maken tussen de lichamelijke en de onlichamelijke goederen), aangezien de daad van beschikking buiten de perken van het beheer valt.

Om gelijkaardige redenen en spijs het stilzwijgen van de teksten, past het Hof de artikelen 457 en 458 van het B. W. toe, die de machtiging van de familieraad en de bekrachtiging door de Rechtbank voorschrijven. Dit arrest, dat de terzake geldende rechtspraak als het ware vernietigt, werd overvloedig gecommenteerd (Zie: De Page H., D. II, 2e éd., blz. 22, Piret René, La disposition des biens mobiliers des mineurs et l'arrêt du 6 mai 1953, Rev. Prat. du Notariat Belge, n° 9247; Jean Constant, in een diepgaande en zeer volledige studie: «A propos de l'aliénation des droits immobiliers incorporels des mineurs», Etabl. E. Bruylant, Brussel, 1943; M. Bagniet, Rev. prat. du Notariat Belge, 1943, blz. 225 en vlg.; Mr Van Hecke, R.C.D.B. 1947, en Mevrouw Gevers, hoogleraar aan de Universiteit te Brussel, «La Tutelle de l'administration légale», Etabl. E. Bruylant, 1947, Brussel).

Het verschil tussen de beide arresten 1852 en 1943 van het Hof van Verbreking is aanzienlijk.

De twistvraag, opgelost door het arrest van 1852, komt weer op de voorgrond vermits al de daden van beschikking de bevoegdheid van de voogd te buiten gaan. Krachtens het arrest van 1943 wordt elke daad van beschikking afhankelijk gesteld van het vervullen der pleegvormen voorzien door de artikelen 457 en 458 van het B. W.; bovendien krijgt artikel 450 van het B.W. een beperkende verklaring.

Voor de heer J. Bagniet is dit arrest een betreurenswaardige pretoriaanse schepping.

«Cette décision de la Cour suprême», — schrijft hij, (De l'aliénation des droits mobiliers du mineur, Rev. prat. not. Belge, 1943, bl. 228), — «est lourde de conséquences. Tout acte de disposition d'un élément de l'actif pupillaire est interdit au tuteur, sans distinction s'il s'agit d'un droit mobilier ou immobilier.

» Dès lors, la vente des meubles corporels que le tuteur aurait été autorisé à conserver par application de l'art. 452 code civ., l'aliénation de meubles incorporels (titres et valeurs de porte-feuille) et la cession de droits mobiliers (créances échues et non échues, fonds de commerce, baux, droits de propriété littéraire ou artistique, droit d'exploiter des carrières ou autres produits du sol) sont subordonnées à l'autorisation du conseil de famille et à l'homologation du tribunal.»

Professeur Henri De Page in zijn «Complément au Traité élém. de droit civ. Belge, Complément aux Tomes II et III du Traité», is de volgende mening toegedaan:

«On ne peut concevoir, entre les deux arrêts, opposition plus complète, en droit (blz. 24).

» On ne conçoit guère revirement plus radical, quant aux solutions de base.

» On ne conçoit guère davantage bouleversement plus complet des principes généraux de l'interprétation judiciaire (blz. 23).

» En réalité, l'arrêt a, sous prétexte de vouloir mieux protéger le mineur, entendu « anémier » la gestion du tuteur, la réduire à des actes mineurs, et développer considérablement l'intervention des organes de haute tutelle. C'est encore un bouleversement complet des conceptions du Code » (bl. 24).

En Mevrouw Madeleine Gevers, in « La Tutelle et l'Administration légale », (Et. Bruylant, Brussel, 1947), die minder streng is dan Professors De Page en Baugnet, schrijft nochtans :

« Cette solution risque de susciter des difficultés pratiques telles que son mérite intrinsèque en sera probablement paralysé (blz. 7). Le déséquilibre même qu'il va presque inmanquablement créer, ou plutôt souligner, entre le droit positif et les exigences pratiques en matière de tutelle, fera apparaître avec plus de violence la nécessité et l'urgence d'une réforme législative profonde » (blz. 8).

Dit arrest van het Hof van Verbreking heeft aanleiding gegeven tot scherpe kritiek.

Vooreerst zal deze nieuwe rechtspraak het getal rechtsgedingen vermeerderen.

Wie zal daarenboven durven beweren dat de beperkingen, door bovengemeld arrest aan de bevoegdheid van de voogd gebracht, van aard zijn om op doelmatige wijze de belangen van de minderjarigen te beschermen? Prof. Baugnet gelooft het niet. (Op cit., blz. 228.)

Anderzijds zal de verplichting om zich tot de Rechtbank van eerste aanleg, ten einde homologatie, te wenden, geen andere uitslag hebben dan een vertraging van de tegeldemaking en een verhoging der bijkomende kosten. Voor al die kleine boedels — zo talrijk in het land — zal deze verplichting rampzalig zijn (id.). In feite zal de collectieve onverantwoordelijkheid van de familieraad de persoonlijke verantwoordelijkheid van de voogd vervangen.

Bovendien zullen de voogden, bekommerd om hun taak goed te volbrengen, ontmoedigd zijn (De Page, H., op cit., blz. 24).

In een woord: dit arrest zal het aantal processen verhogen, de kosten doen stijgen, de vertraging doen toenemen en de gewetensvolle voogd ontmoedigen.

Men kan bezwaarlijk (De Page, H., id., bl. 24) dergelijke gevolgen goedkeuren.

A. Voorontwerp van wet van Mevrouw Gevers

In 1947 verscheen tegelijkertijd te Brussel (Etabl. E. Bruylant) en te Parijs (Librairie Générale de Droit et de Jurisprudence) een werk onder de titel « La Tutelle et l'Administrations légale » van de hand van Mevrouw Madeleine Gevers, hooglerares aan de Universiteit te Brussel, met een voorwoord door de betreurde Prof. Mr René Marcq. Men kan zich voorstellen dat Stafhouder Mr René Marcq met voorliefde dit merkwaardig werk heeft ingeleid. Hij was het inderdaad die, voor het Hof van Verbreking, het beginsel had staande gehouden van de algemene bevoegdheid van de voogd, stelling die door het Hof van Verbreking zou worden verworpen.

Weinig arresten, schreef Prof. M. R. Marcq, hebben bij de rechtsbeoefenaars een zo hevige beroering verwekt. Wel is de opvatting van het Hof van Verbreking over de wettelijke bescherming van de minderjarige en van onder curatele gestelde zeer doelmatig: het

verlies van al hun goederen, waaraan pleegkinderen vroeger bloot stonden, wordt door dit arrest voorkomen, maar de beoefenaars van het recht klagen over de traagheid en de kosten van deze veiligheidsmaatregelen.

Het boek van Mevrouw Gevers is een belangrijke bijdrage tot de studie van de voogdij en het wettelijk beheer.

De auteur is de familiale opvatting van de voogdij trouw gebleven, doch mits ruime verzachting door groter tussenkomst van de voogdijrechter, die de vrederechter blijft, en van een nieuw organisme, de voogdijraad.

Zij streeft ernaar op volledige wijze het wettelijk beheer, waarvan zij het gebied verruimt, te regelen.

Mevrouw Gevers onderzoekt het probleem in heel zijn omvang, zij maakt een vergelijkende studie van de wetgeving in het buitenland en, als besluit van haar onderzoek stelt zij een voorontwerp van wet op tot wijziging van de artikelen van het Burgerlijk Wetboek.

B. Het Wetsvoorstel Schot

Deze totale kentering in de rechtspraak heeft de tussenkomst van deze wetgever niet alleen wenselijk, doch noodzakelijk gemaakt (cfr. Mevr. Gevers, op cit.; Prof. Georges Van Hecke, R. C. J. B., 1947, blz. 191).

Dit werd ingezien door de heren Senatoren Maurice Schot, L. Van Laeys en F. Van der Borcht, die, op 27 October 1949, bij de Senaat een wetsvoorstel (n° 37) aanhangig hebben gemaakt inhoudende: « wijziging van sommige bepalingen van het Burgerlijk Wetboek betreffende het beheer door de voogd ».

De toelichting steunt op het advies van wijlen Stafhouder René Marcq, vermeld in het hoger bedoeld werk van Mevr. Gevers. Het besluit van Mr Marcq was dat, na het arrest van het Hof van Verbreking, dd. 6 Mei 1943, de tegenwoordige regeling niet meer voldoet aan de zedelijke en stoffelijke behoeften van minderjarigen en ontzette personen.

Mevr. Madeleine Gevers van haar kant — zeggen de indieners van het wetsvoorstel met nadruk — oordeelt dat er nu geen reden meer bestaat om ten aanzien van het beheer over de goederen van minderjarigen en ontzette personen nog onderscheid te maken tussen roerende en onroerende goederen. Volgens haar moet er in alle gevallen machtiging vereist worden, zoals beslist werd in het verbrekingsarrest van 6 Mei 1943.

Derhalve stellen zij volgende schikkingen voor betreffende het beheer door de voogd:

Artikel 457 van het Burgerlijk Wetboek zal voortaan luiden als volgt:

« De beschikkingsdaden, welke de voogd van nut acht zowel voor de roerende als voor de onroerende goederen, met name vervreemding, lenig, vestiging van zakelijke rechten, zijn niet geldig dan met toestemming van de vrederechter. Bij het verlenen van zijn toestemming voor de daad, bepaalt de vrederechter tevens de modaliteiten en vormen, welke de voogd moet in acht nemen bij het verrichten ervan.

» Indien de voogd of zijn medecontract twijfelt over de aard van de voorgenomen daad, kan hij toestemming vragen aan de vrederechter, die beslist met inachtneming van het nut van de daad voor de minderjarige, en zich niet aan een uitspraak kan onttrekken omdat het een beheersdaad zou betreffen. »

Art. 2. — Artikel 458 van het Burgerlijk Wetboek vervalt.

Art. 3. — Artikel 464 van het Burgerlijk Wetboek zal voortaan luiden als volgt:

» Geen voogd kan een rechtsvordering betreffende de rechten van de minderjarige instellen, noch in zodanige vordering berusten zonder toestemming van de vrederechter.

» Uitzondering wordt slechts gemaakt voor vorderingen van conservatoire aard, zoals bezitsvorderingen.

» De voogd kan, alleen, een tegen de minderjarige ingestelde vordering verdedigen. » (Zou men niet schrijven: « De voogd kan alleen zich tegen een jegens de minderjarige ingestelde vordering verdedigen »?)
Art. 4. — Artikel 467 van het Burgerlijk Wetboek zal voortaan luiden als volgt:

« De voogd kan namens de minderjarige geen dading aangaan dan met toestemming van de vrederechter. Zo deze het nuttig acht, gelast hij op kosten van de minderjarige een deskundig onderzoek naar enig feitelijk of rechtspunt. »

Art. 5. — In het Burgerlijk Wetboek wordt een artikel 467bis ingevoegd, luidende:

« De toestemming van de vrederechter moet schriftelijk of mondeling gevraagd worden; in laatstgenoemd geval neemt de griffier er nota van.

» Behoudens het geval van een gewichtige daad, waarvoor de vrederechter een nader onderzoek nodig acht zoals een deskundig onderzoek of raadpleging van de familieraad, beslist hij over de toestemming uiterlijk in de eerstvolgende zitting na die waarin ze gevraagd is.

» De vrederechter bepaalt tevens de termijn binnen welke de daad mag verricht worden. »

Wij zijn de mening toegedaan dat dit wetsvoorstel in een dringende behoefte voorziet en wij drukken de wens uit dat het Parlement er zijn goedkeuring zou aan hechten. Aldus zal een einde worden gesteld aan de beroering die in de gerechtelijke wereld ontstaat is door het arrest van 6 Mei 1943 van ons Hof van Verbreking. Daar, zoals wij boven hebben gezien, dit arrest zo opvallend indruist tegen de tot dusver gehuldige thésis van de totale en onbeperkte bewindsbevoegdheid van de voogd ten aanzien van het roerend bezit van zijn pupil, moet naar een weg worden uitgezien om uit dit slop te geraken.

Deze oplossing ligt in de lijn van het wetsvoorstel Schot, waarvan de goedkeuring in de gerechtelijke kringen dringend wordt verbeurd, en derhalve met grote voldoening zal worden onthaald.

Guy VAN DEN BERGHE.

(1) Wie zal het bewijs leveren dat er benadeling was? De minderjarige, behalve wanneer het een *betaling* betreft aan een minderjarige gedaan (1241 B.W.). De schuldenaar zal ter zake moeten bewijzen dat de betaling tot voordeel van de minderjarige heeft gestrekt (De Page, H., op. cit. D. II, tweede ed., nr 23 bis).

(2) De grondgedachte van dit arrest is dat de voogd slechts een bevoegdheid van beheer had en dat het beheer niet omvat de beschikking over de goederen (roerende of onroerende) van de minderjarige.

RECHTSpraak

HOF VAN VERBREKING

2e Kamer. — 27 April 1953.

Voorzitter: M. Wouters.

Red tot Raadsheer-verslaggever: M. de Clippele.

Eerste advocaat-generaal: M. Hayoit de Termicourt.

Dronkenschap. — Strafbaarheid van inzittende van een particuliere auto op de openbare weg, die zich in staat van dronkenschap bevindt.

De opsomming van de voor het publiek toegankelijke plaatsen in het eerste lid van artikel 14 van het wetsbesluit van 14 November 1939; betreffende de beteugeling van de dronkenschap, is overgenomen uit artikel 1 der wet van 29 Augustus 1919 op het regime van de alcohol.

Hij die in een particuliere auto zit, welke zich bevindt op de openbare weg, bevindt zich zelf in de zin ervan van de ene als van de andere dezer bepalingen op de openbare weg. Deze bepalingen maken geen enkel onderscheid onder de personen, die van de openbare weg gebruik maken hetzij als voetgangers, hetzij als inzittenden van een gesloten of een open voertuig.

De inzittende van een auto op de openbare weg, die in staat van dronkenschap verkeert, is derhalve strafbaar krachtens artikel 1 van voormeld wetsbesluit.

Procureur des Konings te Kortrijk t/ L. en N.

Gelet op het bestreden vonnis, op 24 December 1952 gewezen door de Rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk, rechtdoende in hoger beroep;

Over het enige middel: schending van de artikelen 14 van het wetsbesluit van 14 November 1939 doordat het bestreden vonnis, alhoewel het vaststelt dat verweerders zich in staat van dronkenschap bevonden, hen vrijspreekt om reden dat zij zich niet bevonden in een openbare plaats, maar in een private auto, die gesloten was, terwijl blijkt uit de vaststellingen van het vonnis dat zij zich bevonden in een auto rijdende op de openbare weg;

Overwegende dat het bestreden vonnis vaststelt dat verweerders in staat van dronkenschap bevonden werden in een op de openbare weg rijdend autovoertuig;

Dat het niettemin verweerders vrijspreekt om reden dat dezen zich in een gesloten auto bevonden en het voertuig niet bestuurden, derwijze dat zij met het publiek geen contact hadden;

Overwegende dat de opsomming van de voor het publiek toegankelijke plaatsen in de eerste alinea van artikel 14 van het wetsbesluit van 14 November 1939, betreffende de beteugeling van de dronkenschap, werd overgenomen uit artikel 1 der wet van 29 Augustus 1919 op het regime van de alcohol;

dat hij, die zich in een voertuig bevindt op de openbare weg bij toepassing zowel van de ene als van de andere dezer bepalingen, zich op de openbare weg bevindt, dat deze bepalingen geen enkel onderscheid maken onder de personen die van de openbare weg gebruik maken hetzij als voetgangers, hetzij als inzittenden van een gesloten of van een ander voertuig;

Overwegende dat het bestreden vonnis ten opzichte van verweerders op het bestaan niet wijst van een enkele oorzaak van rechtvaardiging;

Waaruit volgt dat de motieven van het vonnis het dispositief er van niet wettelijk rechtvaardigen en dat dit de in het middel bedoelde wetsbepalingen schendt;

Om die redenen,

Verbreekt het bestreden vonnis voor zover het uitspraak doet over de tegen verweerder ingestelde publieke vordering;

Beveelt dat onderhavig arrest zal overgeschreven worden in de registers van de Rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk en dat melding er van zal gemaakt worden op de kant van de gedeeltelijk vernietigde beslissing;

Veroordeelt verweerders tot de kosten;

Verwijst de alzo beperkte zaak naar de Correctionele Rechtbank te Brugge, rechtdoende in hoger beroep.

HOF VAN VERBREKING

1e Kamer. — 23 April 1953.

Eerste Voorzitter: M. Louveaux.
Raadsheer-verslaggever: M. Fettweis.
Advocaat-Generaal: M. Mahaux.

Handelshuur. — Ongeldigheid van de tussentijdse opzegging door de huurder van de krachtens art. 33, lid 3, van de wet van 30 April 1951 verlengde huurovereenkomst.

Blijkens de wil van de wetgever, de geest der wet en het nagestreefde doel is de wet van 30 April 1951 op de handelshuur gebiedend, zodat partijen van de bepalingen dezer wet niet mogen afwijken, tenzij zulks hun uitdrukkelijk of implicite is toegestaan.

Buiten het bij artikel 33, lid 4, enkel aan de verhuurder toegekende recht en het aan partijen bij artikel 3, lid 4, verleende recht, welke bepaling van toepassing is op de krachtens artikel 33, lid 3, verlengde huurovereenkomsten, om te allen tijde een eidne te maken aan de huurovereenkomsten op voorwaarde dat hun akkoord wordt vastgesteld in een authentieke akte of door de rechter, bepaalt de wet van 30 April 1951 niet dat partijen of een hunner kunnen afzien van de verlenging voor handelshuurovereenkomsten krachtens wetsbepaling voor een termijn van achttien maanden, ingaande op de dag van inwerkingtreding der wet.

De huurder kan mitsdien de wettelijke huurverlenging niet tussentijds doen eindigen door opzegging.

Luxor t/ Société Immobilière Moderne.

Gelet op het bestreden vonnis, de 7e April 1952 gewezen door de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel, rechtdoende in hoger beroep;

Over het enig middel: schending van de artikelen 3, 4e alinea, 33 inzonderheid 1e, 2e en 3e alinea, 34 inzonderheid 1e alinea, 35, 36 van de wet van 30 April 1951 op de handelshuurovereenkomsten met het oog op de bescherming van de handelszaak, 8, 42 van de wet van 20 December 1950, houdende uitzonderingsbepalingen in zake huishuur, 5 van de wet van 1 Juni 1951 tot verklaring, aanvulling en wijziging van voormelde wet van 20 December 1950, voor zoveel als nodig 8 en 44 van de wetten, houdende uitzonderingsbepalingen in zake huishuur, samengevoegd bij koninklijk besluit van 10 Maart 1952, 1736 en 1737 van het Burgerlijk Wetboek, doordat het bestreden vonnis weigert de door aanlegster gedane opzegging geldig te verklaren, haar veroordeelt tot het betalen

van een huishuur voor het op de 14e September 1951 volgende tijdvak en beslist dat de litigieuze huurovereenkomst, behoudens akkoord tussen partijen, eerst op 20 November 1952 een einde zal nemen op grond, dat geen enkele bepaling in de wet van 30 April 1951 aan de handeldrijvende huurder veroorlooft zonder de instemming van de verhuurder aan de wettelijke huurverlenging een vervroegd einde te maken; dat artikel 3 van voormelde wet de omstandigheden heeft dienen te omschrijven, waarin de huurder mag afzien van de huurovereenkomst, welker duur op negen jaren werd bepaald; dat de bepalingen van de wet van 20 December 1950, inzonderheid artikel 8 ervan, niet meer toepasselijk zijn op de handelshuurovereenkomsten en dat de verlenging, waarin bij artikel 33 van de wet van 30 April 1951 is voorzien, geen uitbreiding is van de vroegere verlenging, zulks terwijl voormeld artikel 33 aan de huurder niet verboden heeft gebruik te maken van het recht, dat hij immer heeft gehad, af te zien van een huurverlenging; en terwijl de verlenging van een handelshuur enkel de voortzetting is van de vroegere verlenging, waarvan de huurder kon en steeds heeft kunnen afzien uit kracht van artikel 8 van de wet van 20 December 1950; terwijl eindelijk de artikelen 1736 en 1737 van het Burgerlijk Wetboek in elke onderstelling aan de huurder, wiens huurovereenkomst niet rechtens vervalt door het verstrijken van een contractuele termijn, veroorloven daaraan een einde te maken door ze aan de verhuurder op te zeggen, waaruit volgt dat de litigieuze opzegging regelmatig was en haar uitwerksel diende te hebben, en dat bijgevolg de bestreden beslissing niet mocht weigeren rekening ermee te houden houden en aanlegster in verbreking niet mocht veroordelen tot het betalen van huishuur voor een op 14 September 1951 volgend tijdvak;

Overwegende dat uit de aan het Hof overgelegde stukken blijkt dat de aanlegster, coöperatieve vennootschap «Luxor», op 6/12 Juni en 14 September 1951 aan de verwerende vennootschap «Immobilière Moderne» de huur heeft opgezegd van een tot het drijven van koophandel bestemd onroerend goed, dat zij in huur had krachtens een verlengde huurovereenkomst; dat de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel bij het bestreden vonnis van 7 April 1951, hetwelk het beroepen vonnis wijzigt, beslist dat de door aanlegster op 6/12 Juni en 14 September 1951 gedane opzeggingen van nul en generlei waarde zijn en dat de huurovereenkomst behoudens een akkoord tussen partijen verlengd is tot op 20 November 1952;

dat het vonnis, een nieuwe eis van de verwerende vennootschap inwilligende, aanlegster veroordeelt tot het betalen van de op 15 September en 15 December 1951 vervallende driemaandelijks huursommen;

Overwegende dat het bestreden vonnis zijn beslissing doet steunen op artikel 33, lid 3, van de wet van 30 April 1951 op de handelshuurovereenkomsten, waarbij vanaf 30 Mei 1951 de verlenging van de litigieuze huurovereenkomst voor een termijn van achttien maanden werd uitgebreid, namelijk tot op 20 November 1952, en hierop, dat de opzeggingen, welke geldigverklaring wordt verzocht door aanlegster, werden gedaan op 6 Juni en 14 September 1951, na inwerkingtreding van de wet van 30 April 1951, waarvan geen enkele bepaling aan de handeldrijvende huurder veroorlooft zonder de instemming van de verhuurder een vervroegd einde te maken aan de wettelijke huurverlenging;

Overwegende dat uit de wil des wetgevers, uit de geest, welke voorgezeten heeft bij de uitwerking van de wet, en uit het door haar nagestreefde doel blijkt,

dat de wet van 30 April 1951 op de handelshuurovereenkomsten principieel gebiedend is, zodat partijen van de bepalingen ervan enkel mogen afwijken, wanneer zulks hun uitdrukkelijk of impliciet toegestaan wordt;

Overwegende dat, buiten het alleen aan de verhuurder bij artikel 33, lid 4, verleende recht en het aan de partijen bij artikel 3, lid 4, verleende recht, welk lid toepasselijk is op de krachtens artikel 33, lid 3, verlengde huurovereenkomsten, om te allen tijde een einde te maken aan de huurovereenkomst op voorwaarde dat hun akkoord wordt vastgesteld in een authentieke akte of door de rechter, de wet van 30 April 1951 niet bepaalt dat de partijen kunnen of een der partijen kan afzien van de verlenging van handelshuurovereenkomsten, welke zij bepaalt voor een termijn van achttien maanden met ingang van haar inwerkingtreding;

Dat eruit volgt dat het middel naar recht faalt;

Om die redenen,

Verwerpt de voorziening;

Veroordeelt aanlegster tot de kosten en tot een veroordeling van 150 frank jegens verweerster.

RAAD VAN STATE

6e Kamer. — 25 Juni 1953.

Zetel : M.M. Vauthier, voorzitter-verslaggever, De Bock en Holoye.

Auditoraat : M. Vindevogel, auditeur.

Advocaat : Mr Tielemans.

1. **Rechtspleging. — Verzoekschrift. — Belang (1 tot 3)**
2. **Rijkspersoneel. — Syndikaal statuut. — Syndikale Raad van Advies (4 tot 6, en 8).**
3. **Administratieve akten. — Geldigheid. — Vormen. — Advies (4 tot 6, en 8).**
4. **Rijkspersoneel. — Indiensttreding. — Vrijstelling van de vereisten voor benoeming (art. 18) (6 en 7).**
5. **Rechtspleging. — Tussenkost. — Ontvankelijkheid. (9).**

1. *Een personeelslid heeft er geen belang bij, de nietigverklaring te vorderen van een besluit dat de kaders en de weddeschalen wijzigt van een ander departement dan dat waartoe hij behoort, daar dit besluit geen invloed kan hebben op zijn administratieve toestand.*

2. *De leden van een syndicale raad van advies hebben er belang bij, vóór de Raad van State op te treden ter verdediging van de praerogatieven die zij tot taak hebben in de raad uit te oefenen.*

Zij hebben er geen belang bij, de nietigverklaring te vorderen van een akte die niet voor advies aan hun raad diende voorgelegd te worden.

3. *De kandidaat, die niet voldoet aan de eisen inzake benoeming in een betrekking, heeft er geen belang bij, de regelmatigheid van de aan die benoeming voorafgaande procedure te betwisten.*

4. *De mededeling, aan de syndicale raad van advies, van een door een subcomité geldig uitgebracht advies, heeft niet tot gevolg de zaak bij de raad aanhangig te maken.*

5. *Waar de departementale raad niettemin het advies uitbrengt dat hij niet bevoegd is, omdat het vraagstuk tot de bevoegdheid van de interdepartementale raad behoort, heeft hij derhalve de zaak niet bij de*

interdepartementale raad kunnen aanhangig maken en eventueel een geschil van bevoegdheid opwerpen dat overeenkomstig artikel 37 van het Regentsbesluit van 11 Juli 1949 moet beslecht worden.

6. *De toepassing van artikel 18 van het koninklijk besluit van 2 October 1937 is niet afhankelijk van het advies der syndicale raden van advies.*

7. *Eisen dat de bekwaamheidsvoorwaarden inzake het waarnemen van een bij toepassing van artikel 18 begeven betrekking aan organieke en reglementaire bepalingen worden onderworpen is met die bepaling niet te verenigen.*

8. *Daar het departementaal syndicaal subcomité van advies dezelfde bevoegdheid heeft als de departementale syndicale raad van advies, kan het vermelden van het advies van de raad de geldigheid van een akte, die slechts aan het subcomité is voorgelegd, niet aantasten.*

9. *De vraag tot tussenkost kan niet ten gevolge hebben dat over de grond van een betwisting uitspraak wordt gedaan, wanneer de hoofdeis niet ontvankelijk is.*

Hantson en consorten t/ Belgische Staat (Minister van Openbaar Onderwijs).

Gezien het op 15 November 1951 ingediende verzoekschrift waarbij Joseph Hantson, Maurice Van de Moortel en Georges Debunne beroep instellen tot nietigverklaring van :

1° het koninklijk besluit van 24 Juli 1951, bekend gemaakt in het Belgisch Staatsblad van 16 September 1951, tot wijziging van het besluit van de Regent van 18 Mei 1949 tot vaststelling van het organiek kader en der weddeschalen van het hoofdbestuur van het openbaar onderwijs, en waarbij :

a) een betrekking van hoofdverpleger, weddeschaal V B, wordt ingesteld;

b) het aantal verplegers dat in dezelfde tabel voorkomt, van 3 op 2 wordt gebracht;

2° de beslissing van de Minister van Openbaar Onderwijs de betrekking van hoofdverpleger, weddeschaal V B, open te verklaren, voor het toekennen van deze betrekking zijn toevlucht te nemen tot de procedure bepaald bij artikel 1 van het besluit van de Regent van 12 Maart 1948 tot wijziging van artikel 18 van het koninklijk besluit van 2 October 1937, en de kandidaten voor deze betrekking een aantal voorwaarden op te leggen, opgesomd op bladzijde 7464 van het in het Belgisch Staatsblad van 17-18 September 1951 bekend gemaakte bericht;

Gelet op het arrest van 16 April 1953 waarbij de debatten heropend worden en de zaak naar de terechtzitting van 21 Mei 1953 wordt verschoven;

Gelet op de bevelschriften van 18 April 1953 waarbij de verzoeken tot tussenkost van Charles Crevecoeur en Jeanne Ivens ontvankelijk worden verklaard;

Overwegende dat de tabel van de algemene diensten van het ministerie van Openbaar Onderwijs — sociale dienst — werd gewijzigd bij een koninklijk besluit van 24 Juli 1951 dat een van de drie op de tabel voorkomende ambten van verpleger heeft vervangen door een ambt van hoofdverpleger; dat de weddeschaal van hoofdverpleger in de rubriek V B gerangschikt is; dat de volgende maatregelen de ondertekening van het koninklijk besluit zijn vooraf gegaan : 1) het akkoord van de Eerste-Minister, 2) het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State, 3) het advies van het departementaal syndicaal

subcomité van advies, sub-comité « administratief personeel »;

Overwegende dat de Minister om een gequalificeerde verpleegster tot hoofdverpleegster te benoemen gebruik heeft gemaakt van de procedure bepaald bij artikel 18 van het koninklijk besluit van 2 October 1937 houdende statuut van het Rijkspersoneel, gewijzigd bij artikel 1 van het besluit van de Regent van 12 Maart 1948; dat overeenkomstig het tweede lid, b, dezer bepaling, het voornemen van de Minister gebruik te maken van de bij artikel 18 bepaalde procedure werd bekend gemaakt in het Belgisch Staatsblad van 17-18 September 1951; dat het bericht vermeldde dat de kandidaten aan bepaalde bekwaamheidsvoorwaarden moesten voldoen, en wel :

1° de diploma's van huisverpleegster, gasthuisverpleegster, vroedvrouwverpleegster bezitten;

2° ten minste vijftien jaar door vleiende getuigschriften gestaafde praktijk tellen in klinieken, hospitalen, enz.;

3° gedurende ten minste één jaar een functie hebben waargenomen in een medisch-sociale dienst;

4° technicus zijn in de radiografie;

Overwegende dat de Minister van Openbaar Onderwijs geen enkele ontvankelijke candidatuur heeft ingekregen ingevolge deze bekendmaking en het aan alle ministers gestuurde bericht waarin gevraagd werd of geen enkele beambte van hun departement de betrekking wenste te vervullen, zodat hij, op gunstig advies van de directieraad, dd. 14 November 1951 aan de Eerste-Minister een nota heeft gericht met verzoek de voordracht tot benoeming van de titularis zijner keuze aan een eerstvolgende beraadslaging van de ministerraad voor te leggen; dat, ingevolge het beroep bij de Raad van State, dd. 15 November 1951 ingesteld, de Minister van Openbaar Onderwijs de benoemingsprocedure heeft geschorst;

A. Wat betreft het eerste voorwerp van het verzoekschrift :

Overwegende dat de verzoekers de schending inroepen van de artikelen 35, 36 en 37 van het besluit van de Regent van 11 Juli 1949 gewijzigd bij het besluit van de Regent van 12 October 1949 houdende syndicaal statuut van het Rijkspersoneel; dat zij beweren dat ter zake geen der vraagstukken die verband houden met het administratief en geldelijk statuut, de rangschikking der betrekkingen en de qualificering van het ambt, aan de bevoegde syndicale raad van advies werden voorgelegd;

Over de ontvankelijkheid van de eis :

Overwegende dat de tegenpartij de vraag niet ontvankelijk verklaart op grond van het gemis aan belang der verzoekers;

Overwegende dat de eerste verzoeker toezichter-verpleger is in de inrichting voor geesteszieken te Doornik; dat hij geen deel uitmaakt van het administratief personeel van het ministerie van Openbaar Onderwijs; dat een wijziging aan de tabel der diensten en aan de weddeschaal van dit departement geen invloed kan hebben op zijn administratieve toestand; dat de vraag van de eerste verzoeker, die van geen enkel belang doet blijken bij de vernietiging van het koninklijk besluit van 24 Juli 1951, niet ontvankelijk is, bij toepassing van artikel 11 van de wet van 23 December 1946 houdende instelling van een Raad van State;

Overwegende dat de tweede en de derde verzoekers onderscheidenlijk lid zijn van de departementale syndicale raad van advies van het ministerie van Open-

baar Onderwijs en van de interdepartementale syndicale raad van advies; dat zij hun beroep in deze hoedanigheid hebben ingesteld; dat zij aanvoeren dat de regelen inzake bevoegdheid van die raden niet werden in acht genomen; dat, in zover de verzoekers optreden ter verdediging van de praerogatieven die zij tot taak hebben in hun respectieve raad uit te oefenen, hun eis ontvankelijk is;

Over de grond der zaak :

Overwegende dat krachtens artikel 25, 1°, van het besluit van de Regent van 11 Juli 1949, houdende vaststelling van het syndicaal statuut van het Rijkspersoneel, alle vraagstukken die verband houden met het administratief en geldelijk statuut van het personeel, de rangschikking van de ambten en de qualificering der betrekkingen, door de minister of de syndicale organisaties voor advies aan de syndicale raden van advies worden voorgelegd; dat de respectieve bevoegdheid van de syndicale raden van advies omschreven is in de eerste drie leden van artikel 36 van het besluit; dat de syndicale subcomités van advies dezelfde bevoegdheid hebben als de departementale syndicale raden van advies, ten aanzien van de vraagstukken en maatregelen die het personeel van de besturen of diensten waarvoor zij opgericht zijn, rechtstreeks aanbelangen;

Overwegende dat de Minister van Openbaar Onderwijs om aan de inrichting van de diensten van zijn departement een wijziging aan te brengen, die enkel op het administratief personeel betrekking had, het advies van het syndicaal subcomité van advies, « administratief personeel », heeft ingewonnen; dat het subcomité zich bevoegd heeft verklaard en zijn advies heeft uitgebracht; dat aldus aan het voorschrift van de artikelen 35, 1°, en 36, eerste tot derde lid, van het besluit van de Regent van 11 Juni 1949 was voldaan;

Overwegende dat verzoekers zich ten onrechte op een advies van de departementale syndicale raad van advies van 5 Juli 1951 beroepen, waarbij deze zich onbevoegd verklaart, van oordeel is dat het vraagstuk tot de bevoegdheid van de Interdepartementale Raad behoort en hieruit afleidt dat het geschil van bevoegdheid tussen de verscheidene raden had moeten beslecht worden overeenkomstig het bepaalde in artikel 37 van het besluit;

Overwegende dat het vierde lid van artikel 36 bepaalt : « De syndicale subcomités van advies geven mededeling van hun advies aan de departementale syndicale raad van advies waarvan zij afhangen »; dat uit deze bepaling niet volgt dat deze mededeling bij de departementale raad een aanvraag aanhangig maakt om advies betreffende een vraagstuk waarover het bevoegde subcomité zijn advies heeft gegeven; dat de departementale raad, door een advies uit te brengen zonder dat bij hem een aanvraag werd aanhangig gemaakt onder de voorwaarden in artikel 35 van het besluit van de Regent van 11 Juli 1949 bepaald, zijn bevoegdheid is te buiten gegaan; dat, aangezien de Interdepartementale Raad noch vanwege de Minister, noch vanwege een syndicale organisatie om advies werd verzocht, er geen geschil aangaande de bevoegdheid heeft kunnen rijzen en de toepassing van artikel 37 van het besluit van de Regent van 11 Juli 1949 rechtvaardigen; dat de eis gegrond is in zover hij het eerste voorwerp van het verzoekschrift betreft;

B. Wat betreft het tweede voorwerp van het verzoekschrift.

Over de ontvankelijkheid van de eis :

Overwegende dat de tegenpartij betoogt dat de eis niet ontvankelijk is op grond van het gemis van belang der verzoekers;

Overwegende dat de eerste verzoeker toezichtverpleger is in de inrichting voor geesteszieken te Doornik; dat de benoemde overheid beslist had de openstaande betrekking door een verpleëgster te doen bekleden; dat verzoeker, die niet aan de voorwaarden voldoet om het ambt te bekleden, er geen belang bij heeft de regelmatigheid van de gevolgde procedure te betwisten;

Overwegende dat de tweede en de derde verzoeker onderscheidenlijk lid zijn van de departementale syndicale raad van advies van het ministerie van Openbaar Onderwijs en van de Interdepartementale Syndicale Raad van Advies; dat zij in deze hoedanigheid hun verzoek hebben ingediend; dat zij aanvoeren dat, wanneer de Minister voor de aanwerving van een hoofdverpleger nieuwe voorwaarden stelt die niet werden opgenomen in de organieke en reglementaire bepalingen waarvoor het advies van de bevoegde syndicale raad van advies werd aangevraagd, hij inbreuk heeft gemaakt op de praerogatieven van deze raden;

Overwegende dat het niet blijkt uit de bepalingen van artikel 18 van het koninklijk besluit van 2 October 1937, houdende statuut van het Rijkspersoneel, vervangen door artikel 1 van het besluit van de Regent van 12 Maart 1948, noch uit de bepalingen van de artikelen 35 tot 41, die afdeling III uitmaken van het besluit van de Regent van 11 Juli 1949 betreffende het syndicaal statuut van het Rijkspersoneel, dat de uitoefening van de macht om personen met een hoge administratieve, wetenschappelijke, technische of artistieke ontwikkeling geheel of gedeeltelijk van de bij titel III van het koninklijk besluit van 2 October 1937 voorgeschreven voorwaarden te ontslaan met het oog op hun benoeming tot een betrekking, aan het advies van de syndicale raden van advies zou dienen onderworpen te worden;

Overwegende dat de eis van de verzoekers om de bekwaamheidsvoorwaarden, vereist voor het bekleden van een krachtens artikel 18 van het koninklijk besluit van 2 October 1937 begeven betrekking, in organieke en reglementaire bepalingen op te nemen, niet met deze bepaling te verenigen is;

Overwegende dat de beperkingen, aan de bij artikel 18 bedoelde macht tot benoeming verbonden, enkel en alleen volgen uit de verplichting de bij artikel 1 van het besluit van de Regent van 12 Maart 1948 opgelegde voorschriften na te komen; dat krachtens artikel 18, en alleen onder dit voorbehoud, aan de benoemende overheid een souvereine macht wordt toegekend om de voor het te begeven ambt vereiste titels en hoedanigheden te beoordelen; dat de bepalingen van artikel 18, in afwijking van de regelen die voor de werving gelden, de overheid toelaten iemand te benoemen, zonder rekening te houden met de organieke en reglementaire bepalingen tot vaststelling van de voorwaarden vereist om een betrekking te bekleden;

Overwegende dat, vermits de syndicale raden van advies niet bevoegd zijn een advies uit te brengen wanneer de overheid artikel 18 van het koninklijk besluit van 2 October 1937 toepast, de verzoekers niet doen blijken van het belang vereist bij artikel 11 van de wet van 23 December 1946; dat hun eis niet ontvankelijk is;

Wat betreft de tussenkomsten :

a) Over de vraag tot tussenkomst van Jeanne Ivens :

Overwegende dat uit de vraag tot tussenkomst blijkt

dat de tussenkomende partij in de oplossing van de zaak slechts belang heeft wat betreft het tweede voorwerp van de hoofdeis; dat de vraag tot tussenkomst geen nieuwe eis vormt; dat, aangezien de hoofdeis niet ontvankelijk is, de vraag tot tussenkomst niet ten gevolge kan hebben dat over de grond van de betwisting uitspraak wordt gedaan;

b) Over de vraag tot tussenkomst van Charles Crevecoeur :

Overwegende dat de tussenkomende partij aanvoert dat in het « beschikkend gedeelte » van het bestreden koninklijk besluit naar het advies van de departementale syndicale raad van advies wordt verwezen, terwijl deze raad geen advies heeft uitgebracht; dat, aangezien de syndicale subcomité's van advies dezelfde bevoegdheid hebben als de departementale raden en het advies werd uitgebracht door het subcomité, de bestreden vermelding de geldigheid van beslissing niet heeft kunnen aantasten; dat de tussenkomende partij voor het overige geen andere gegevens aanbrengt dan de verzoekers;

Besluit :

Artikel 1. — Het verzoekschrift wordt verworpen.

Artikel 2. — De kosten, bepaald op 1200 frank, zijn tot een beloop van 300 frank ten laste van de verzoekers en tot een beloop van 450 frank te laste van elk der tussenkomende partijen.

HOF VAN BEROEP TE GENT

3e Kamer. — 12 Februari 1953.

Voorzitter : M. Bossaert.

Raadsheren : M.M. De Walque en Santenaire.

Advocaat-Generaal : M. Vanhoudt.

Advocaat : Mr Raes.

Bigamie. — Gekarakteriseerd opzet vereist. — In het onderhavige geval niet aanwezig.

Het in artikel 391 W. v. S. strafbaar gestelde misdrijf van dubbel huwelijk vereist een gekarakteriseerd opzet. Dat opzet is niet aanwezig in het onderhavige geval, waar de door verdachte geraadpleegde advocaat stellig heeft geantwoord, dat het eerste huwelijk van verdachte nietig was. Verdachte was ingevolge onoverkomelijke dwaling in de zedelijke onmogelijkheid te weten, dat zijn tweede huwelijk mogelijk zou strafbaar zijn.

O. M. t/ v. P.

Overwegende dat de beroepen regelmatig zijn naar de vorm en tijdig ingesteld;

Overwegende dat uit de behandeling van de zaak vóór het Hof blijkt dat verdachte samen met zijn toenmalige verloofde een advocaat ging raadplegen nopens de geldigheid van het huwelijk, dat hij op 21 Juli 1945 te Hamburg (Duitsland) met B. S. gesloten had, toen hij minder dan 25 jaar oud was, zonder toestemming van zijn ouders te hebben gevraagd of bekomen en zonder regelmatige aankondigingen en zonder zelfs zijn woonplaats in België te hebben aangegeven;

Overwegende dat blijkt uit de verklaring van C. G., de toenmalige verloofde van verdachte en zijne huidige

echtgenote, alsóok uit die van zijn raadsman; dat deze laatste op stellige wijze heeft geantwoord, dat voormeld huwelijk ongeldig was;

Overwegende dat in artikel 391 van het Wetboek van Strafrecht strafbaar gestelde misdrijf een gekarakteriseerd opzet vereist; dat zulks reeds onder het stelsel van het Wetboek van 1810 aangenomen werd en nog aangenomen wordt (zie P. B., Bigamie, n° 26, en Répert. Prat. B., n° 17 V° Bigamie);

Overwegende dat de tegenwoordigheid van de toekomstige vrouw van verdachte bij de raadpleging, waarvan hierboven sprake, de goede trouw van V. P. bewijst; dat ook het stellige antwoord van zijn advocaat de verdachte in de zedelijke onmogelijkheid ten gevolge van onoverkomelijke dwaling heeft gesteld, te weten dat zijn tweede huwelijk strafbaar was (Haus, I, 637; Pand. Belges, Bonne foi, n° 70, en zie Verbreking, 10 Juli 1946, Pas. 293);

Overwegende dat bewezen is dat de verdachte niet in gebreke is gebleven de nodige voorzorgen te nemen om zich te vergewissen dat hij wel gerechtigd was zijn huwelijk met C. G. aan te gaan; dat inderdaad voor een persoon van zijn stand en in de omstandigheden der zaak het stellige advies van een advocaat voldoende moest zijn om hem te doen geloven, dat hij zijn huwelijk met C. G. kon aangaan zonder inbreuk op artikel 391 W. v. S. te plegen (zie a contrario Brussel, 29 Juli 1909, blz. 1319);

Overwegende dat de vereisten voor het bij artikel 391 W. v. S. strafbaar gestelde feit in het onderhavige geval niet aanwezig zijn;

Overwegende dat, waar de verdachte wegens zijn goede trouw vrijgesproken wordt, er voor de rechter geen aanleiding bestaat zich uit te spreken nopens de geldigheid van de gesloten huwelijken; dat dus de middelen strekkende tot de nietigheid van het eerste huwelijk van 21 Juli 1945, door het Hof niet dienen onderzocht te worden;

Om deze redenen,

Gelet op de artikelen 24 der wet van 15 Juni 1935 en 191 en 211 van het Wetboek van Strafvordering,

Het Hof, rechtdoende op tegenspraak, ontvangt de ingestelde beroepen en, over beslissende,

Doet het bestreden vonnis te niet en, opnieuw rechtdoende,

ontslaat verdachte van de vervolging zonder kosten; Kosten van beide instantiën ten laste van de Staat.

Vlaamse Juristen,
 abonneert U
 op het
 "Rechtskundig Weekblad"

CORRECTIONELE RECHTBANK

TE DENDERMONDE

3 Maart 1953.

Voorzitter: Mr. Goris.

Rechters: M.M. Van Caille en Van Wesemael.

Or.: M. M. Châtel.

Advocaat: Mr. Smetrijns.

Strafvordering. — Uitspraak bij verstek in eerste aanleg en ook in hoger beroep. — De verdachte heeft de keuze van verzet tegen de ene uitspraak of de andere. — Hij kan niet verzet doen tegen beide uitspraken.

Wanneer een uitspraak bij verstek gegeven is in eerste aanleg en ook in hoger beroep, heeft verdachte de keuze verzet te doen tegen de uitspraak in eerste aanleg of die in hoger beroep. Hij vermag echter niet tegen beide uitspraken verzet te doen, doordat hij het ene rechtsmiddel kiest; doet hij noodzakelijk afstand van het andere. Het is immers niet aannemelijk, dat de verdachte, nadat hij door zijn verzet tegen de eerste uitspraak de Rechtbank in hoger beroep heeft doen kennis nemen van de hem ten laste gelegde feiten, dit verzet zou kunnen ongedaan maken door een verzet tegen het verstekvonnis in hoger beroep, dat de zaak opnieuw aanhangig zou maken voor de eerste rechter.

Vergeefs wordt hiertegen opgeworpen, dat verdachte aldus beroofd wordt van het recht op twee instanties, aangezien hij zelf door zijn eigen daad afstand doet van dit recht; dat in zijn belang bestaat.

O. M. t/ Callebaut.

Overwegende dat verdachte bij verstek veroordeeld werd door een vonnis van de Politie rechtbank te Aalst d.d. 19.9.1952, wegens inbreuk op art. 42 van het Algemeene Wegenverkeersreglement en wegens vluchtmisdrijf; dat, op hoger beroep van het Openbaar Ministerie, deze Rechtbank insgelijks bij verstek bij vonnis d.d. 24.11.1952 het bestreden vonnis grotendeels bevestigd heeft;

Overwegende dat thans de zaak opnieuw voor de Rechtbank is aanhangig gemaakt door het verzet d.d. 12.12.1952 tegen voormeld vonnis van 24.11.1952;

Overwegende dat verdachte het bewijs brengt dat hij insgelijks in verzet is gegaan tegen het voormeld vonnis van de Politie rechtbank d.d. 19.9.1952;

Overwegende dat, wanneer een uitspraak bij verstek gegeven werd in eerste aanleg en in hoger beroep, de laatste uitspraak aan de ontbindende voorwaarde van het verzet van de verdachte onderworpen is; dat de verdachte, aan wie het voorrecht van de twee instanties, niet mag ontnomen worden, het recht heeft verzet te doen, zowel tegen de beslissing in eerste aanleg als tegen de beslissing in tweede aanleg; dat, wanneer hij gebruik maakt van zijn recht van verzet tegen de eerste beslissing en dit verzet ontvangen wordt, deze beslissing vervalt, alsmede het hoger beroep van het Openbaar Ministerie tegen deze beslissing en ook de beslissing op dit beroep gewezen, omdat alsdan de ontbindende voorwaarde, waarvan sprake tot verwezenlijking is gekomen (zie Beroep Gent, 19.5.26, Pas. 153, zie Pasinomie 1908, p. 138 en 162);

Overwegende dat bij toepassing van deze beginselen verdachte vraagt dat de beslissing, dezer Rechtbank d.d. 24.11.1952 zou vernietigd worden en de zaak terug naar de eerste Rechter verwezen worden;

Overwegende nochtans dat, wanneer een verdachte

voor de keus staat verzet te doen tegen de beslissing in eerste aanleg of tegen de beslissing in hoger beroep, hij niet vermag tegen beide beslissingen verzet te doen; dat door het ene rechtsmiddel te kiezen de verdachte noodzakelijk afstand doet van het andere; dat het immers niet denkbaar is dat de verdachte, na door zijn verzet de rechtbank in hoger beroep te hebben kennis doen nemen van de ten zijnen laste gelegde feiten, dit verzet zou kunnen ongedaan maken door een andere verzetakte, die de zaak opnieuw aanhangig maakt voor de eerste Rechter (zie Beroep Gent, 29.7.1921, Revue de Droit Pénal p. 849; zie ook «Défaut Opposition» door Hayoit de Termicourt, ibidem, jaar 1932, p. 993, onder n° 62);

Dat tevergeefs opgeworpen wordt, dat aldus aan verdachte het recht op twee instanties ontnomen wordt, aangezien hij zelf door zijn eigen daad afstand doet van dit recht, dat in zijn belang bestaat (cfr. Beroep Gent 29.7.21 reeds aangehaald);

Dat deze zeer logische oplossing ten andere op duidelijke wijze geformuleerd werd tijdens de besprekingen van de wet van 9.3.08 in de Senaat (cfr. Pasinomie 1908, p. 162 : Si le condamné fait opposition à l'arrêt, il renonce à faire opposition au jugement et se prive ainsi d'un degré de juridiction);

Dat ten andere algemeen aangenomen wordt dat, wanneer een verdachte tegen een verstek-vonnis hoger beroep instelt, hij afziet van het verzet en meteen van het recht op twee instanties (zie Ver. 24.2.36, Revue de Droit Pénal, p. 283 en Ver. 15.2.21 Revue de Droit Pénal, p. 511);

Overwegende dat dienvolgens verdachte door verzet te doen tegen het vonnis, door deze Rechtbank gewezen dd. 24.11.1952, afgezien heeft van het recht verzet te doen tegen het eerste vonnis; dat er dus geen aanleiding bestaat de zaak naar de 1ste rechter te verwijzen;

.....

NOOT : Tegen bovenstaand vonnis is cassatie ingesteld.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE BRUSSEL

11e Kamer. — 12 Juli 1952.

Voorzitter : M. Van Hoorick.

Referendaris : M. Van der Gucht.

Advocaten : Mrs Morissens A., Leclercq en Roelandts (Kortrijk).

Personenvennootschap met beperkte aansprakelijkheid. — Niet-vermelding in facturen en brieven. — Persoonlijke aansprakelijkheid van de oprichter.

De niet-vermelding van de aard der vennootschap in alle stukken uitgaande van een P. V. B. A., zoals voorgeschreven door artikel 138 wet op de vennootschappen, brengt de persoonlijke aansprakelijkheid mede van de oprichter, met wie de derde persoonlijk meent te handelen. Dit is ten deze het geval, nu de oprichter zijn handelszaak in een P. V. B. A. ingebracht heeft, terwijl in de uiterlijke schijn van het bedrijf geen verandering merkbaar was.

Usine de Manufactures d'aluminium et d'alliages légers t/ Léon Van den Broeck.

Overwegende dat de vordering er toe strekt betaling te bekomen van een debetsaldo van verschei-

dene leveringen en volgens facturen, dagtekenende van een periode gaande van 30 October 1948 tot 6 Mei 1949;

Overwegende dat verweerder beweert dat alle aankopen gebeurden op naam van een « P. V. B. A. Firma Leon Van den Broucke » en er geen rechtsverband bestaat tussen hem en eiseres;

Overwegende dat verweerder sedert jaren handel drijft onder zijn eigen naam « Léon Vandebroucke »;

Dat de P. V. B. A., waarvan verweerder gewag maakt, eerst op 25 Juni 1948 opgericht werd; dat verweerder persoonlijk als oprichter verscheen en dat uit de stichtingsacte blijkt dat verweerder zijn handel inbracht in de P. V. B. A., waarvan de benaming altijd blijft luiden : « Firma Léon Vandebroucke ».

Dat die benaming op zichzelf niet van aard is derden er op te wijzen, dat er in de handelszaak van verweerder een wijziging gebracht werd, te meer dat de inschrijving op het handelsregister niet gewijzigd, maar mede ingebracht werd;

dat bovendien de maatschappelijke zetel op hetzelfde adres bleef als vroeger en in de uiterlijke schijn van het handelsbedrijf geen verandering merkbaar was; dat in feite verweerder, Léon Vandebroucke, verder met zijn zoons handel dreef, die thans vennoten zijn in de P. V. B. A.;

Overwegende dat in dergelijke omstandigheden de door de wetgever in artikel 138 van de samengeschatte wetten op de handelsvennootschappen opgelegde verplichting een grote betekenis krijgt; dat deze verplichting nochtans niet werd nageleefd;

Dat in geen enkele van de door eiseres ontvangen brieven de vermelding « Personenvennootschap met beperkte aansprakelijkheid » voorkomt;

Dat verweerder geen enkel schrijven of ander bewijs kan voorleggen, waaruit zou blijken dat eiseres zelfs een vermoeden kon gehad hebben, dat verweerder niet meer handel dreef in eigen naam, doch zijn zaak in een P. V. B. A. had ingebracht;

Dat ter deze integendeel blijkt dat alles in het werk gesteld werd om te doen veronderstellen dat verweerder nog altijd handelaar was in zijn eigen zaak; dat de betalingen op de naam van verweerder geschieden; dat op de tot hem persoonlijk gerichte brieven, die bedoelde facturen betroffen, geen terechtwijzing kwam;

Dat geen enkele van de firma uitgaande akte de vermelding draagt, dat het een vennootschap met beperkte aansprakelijkheid gold;

Overwegende dat verweerder een voortdurende fout beging door dit te verzwijgen; dat hij als medeoprichter van de P. V. B. A., ontegensprekelijk de aandacht moest vestigen op het feit, dat de benaming verwarfing moest scheppen en, zelfs indien hij geen beheerder was, moest staan op de strenge naleving van artikel 138; dat deze fout namelijk blijkt uit de omstandigheid, dat de zetel van de vennootschap gevestigd was in het door hem bewoonde huis, waar zijn handelszaak altijd uitgeoefend werd; dat niet aan te nemen is dat het buiten zijn weten zou zijn, dat zijn eigen zoons, optredende als beheerders, voorts onder zijn naam handel dreeven en in zijn plaats op de tot hem gerichte brieven antwoordden of in zijn plaats met zijn naam tekenden, terwijl hij nog altijd vennoot is en ten kantore van de firma woonachtig is en er bestendig verblijft;

Om deze redenen,

De Rechtbank,

Alle andere besluiten van de hand wijzend;

Veroordeelt verweerder om aan eiseres te betalen de som van 35.879,35 frank met de daarop vervallen interesten van één ten honderd per maand op de achtereenvolgende verschuldigde saldo's vanaf de datum van de uitgifte der facturen, met de gerechtelijke interesten en kosten.

NOOT: Onder dit vonnis werd in Jur. Comm. Brux., 1953, blz. 187, in een R. Deb. getekende noot de vraag gesteld of de rechtbank, nu de eis ingesteld was op grond van de overeenkomst, de veroordeling eigenlijk niet uitgesproken had op grond van de onrechtmatige daad, waarvan gewag gemaakt werd in de motieven en aldus het zogenaamde gerechtelijk contract zou miskend hebben.

Bovendien werd de vraag gesteld of de rechtbank haar bevoegdheid niet te buiten ging, nu de verweerder ogenschijnlijk opgehouden had handelaar te zijn.

Ten slotte, indien de veroordeling op grond van de onrechtmatige daad was uitgesproken, of de rechtbank wel op gepaste wijze de omvang van de schade begroot had, vermits de eiser nog over een vordering beschikte jegens de P. V. B. A. Deze auteur meent dat in deze zaak slechts toepassing gemaakt werd van de theorie van rechtsschijn, die steeds aangewend wordt onder de vorm van een straf jegens degene, die de schijn heeft verwekt. In feite had de verweerder de schijn verwekt, dat hij in persoon de medecontractant was; hij zal als dusdanig verbonden zijn.

De oplossing van het vonnis is echter veel eenvoudiger. De rechtbank heeft eenvoudig toepassing gemaakt van art. 138 vennootschappenwet en de in het tweede lid bepaalde sanctie toegepast. In dat opzicht geeft het in de schaarse reeks van toepassingsgevallen een typische illustratie van hetgeen dient verstaan te worden door de woorden « volgens de omstandigheden » in het tweede lid van artikel 138 wet op de vennootschappen.

De feiten zijn duidelijk uiteengezet in het vonnis. Er is een P. V. B. A. opgericht; niet wordt betwist, dat voldaan is aan de vereisten van bekendmaking bij de oprichting. Doch het blijkt dat de voortdurende vermelding van de aard der vennootschap op acten, facturen, briefwisseling en allerlei stukken, uitgaande van de vennootschap, verwaarloosd werd, zodat derden in de waan konden verkeren met een handelaar te handelen, die met heel zijn vermogen instaat voor de door hem aangegane verbintenissen.

Indien de wetgever in artikel 138 op implicite wijze de theorie van de rechtsschijn kan toegepast hebben, dan werd hiermede evenwel een zelfstandig voorschrift uitgevaardigd, waardoor het overbodig wordt naar de theorie terug te grijpen. De beperkte aansprakelijkheid van de vennoten tot het beloop van hun inbreng is een voorrecht dat door de wetgever afhankelijk gesteld werd van de nodige bekendmaking (zie A. P. R., Tw. Vennootschappen (P. V. B. A.), n° 13 en n° 105).

Wanneer aan het voorschrift van voortdurende bekendmaking niet voldaan is, zal de persoon die voor de vennootschap optreedt, persoonlijk aansprakelijk kunnen gehouden worden volgens de omstandigheden, hetgeen volgens Prof. Van Houtte betekent « dat overeenkomstig het gemeen recht deze persoonlijke aansprakelijkheid slechts toepasselijk zal zijn, wanneer de benadeelde derden werkelijk bedrogen geweest zijn omtrent het juridisch karakter van de vennootschap » (A. P. R., Tw. Vennootschappen (P. V. B. A.), n° 261).

Dit criterium werd door de rechtbank toegepast. Artikel 138 strekt er toe de zekerheid in het rechts-

verkeer te waarborgen. Daarom wordt aan de juridische schuldaansprakelijkheid van de rechtspersoon de verhaalsaansprakelijkheid van hem die handelde voor de vennootschap, toegevoegd (*).

De persoonlijke aansprakelijkheid van de persoon, die in de acte voorkomt, is loutere verhaalsaansprakelijkheid zonder eigen schuld. De derde kan op hem krachtens het zelfstandige voorschrift van artikel 138, tweede lid, de schuld van de vennootschap verhalen.

Daarentegen is de enige sanctie bij inbreuk op het voorschrift van het vierde lid (vermelding van de hoedanigheid waarin men optreedt) geen verhaalsaansprakelijkheid, maar wel schuldaansprakelijkheid voor de schade, door het verzuim veroorzaakt (vgl. A. P. R., Tw. Vennootschappen (P. V. B. A.), n° 262; vgl. voor de N. V. : R. P. D. B., Tw. Sociétés Anonymes, n° 1584).

Een bevoegdheidsvraag rijst hier dus niet op. Inderdaad, de rechtbank heeft slechts gewag gemaakt van het voorschrift van het eerste lid van artikel 138, waarop de sanctie in het tweede lid gesteld wordt.

Moest de persoon, wiens naam aldus op de stukken voorkomt, zodat volgens de omstandigheden de derden meenden met hem gehandeld te hebben, kunnen opwerpen dat hij geen handelaar is om de bevoegdheid van de rechtbank te betwisten, dan zou alle betekenis aan de sanctie van artikel 138, tweede lid, ontnomen worden. De hierdoor ingevoerde verhaalsaansprakelijkheid is een bijzondere sanctie, te onderscheiden van de schuldaansprakelijkheid uit onrechtmatige daad.

Aan te tekenen: A. P. R., Tw. Vennootschappen (P. V. B. A.), n° 261.

J. R.

(*) Zie over het begrip verhaalsaansprakelijkheid t.o. van schuld: Asser-Losecaat Vermeer, Verbintenissenrecht, Eerste stuk, blz. 16-17. De juiste vertaling van het Duitse woord *Haftung* door *verhaalsaansprakelijkheid* wordt door Völlmar (Verbintenissen- en Bewijsrecht, tweede uitg. (1952), nr 681, blz. 15) aan Losecaat-Vermeer toegeschreven. Men vindt deze uitdrukking ook bij S.J. Fockema-Andrae (Rechtsgeleerd Handwoordenboek, 2e uitg. (1951), Tw. Schuld, III.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE GENT

2e Kamer. — 16 Maart 1953.

Voorzitter: M. Bevernaege.

Rechters: M.M. Maes en Temmerman.

Advocaten: Mrs Papillon en Dua.

Handelshuur. — Bewijs van het aangaan van een nieuwe huurovereenkomst. — De in art. 1715 B.W. bedoelde eed is een beslissende eed en kan dus niet door de Rechter worden opgedragen.

De in art. 1715 B.W. bedoelde eed is een beslissende eed, die enkel door een van de partijen aan de andere kan worden opgedragen. Art. 1715 B.W. laat niet toe bij een begin van schriftelijk bewijs een aanvullende eed op te dragen om de huurovereenkomst te bewijzen. De Rechter is dienvolgens niet bevoegd een eed op te dragen.

Rijckhier t/ De Keyzer.

Gezien de stukken, onder meer de uitgifte van het bestreden vonnis, in eerste aanleg gewezen door het Vrederegerecht van het kanton Deinze op 24 Juli 1952, waartegen tijdig en regelmatig hoger beroep werd ingesteld;

Overwegende dat de eis, zoals hij ingesteld werd

vóór de eerste rechter, ertoe strekt te horen zeggen dat de appellante van 20 November 1952 af geen huurrecht meer bezit op het door haar betrokken handelshuis en dit dient te ontruimen;

Overwegende dat appellante verklaart geen huurvernieuwing te hebben aangevraagd in de wettelijke vorm (wet van 30.4.51), omdat geïntimeerde haar mondeling een nieuwe verhuring had toegestaan;

Overwegende derhalve dat de vroegere verhuring een einde genomen heeft de 20 November 1952 en dat de appellante behoort te bewijzen dat zij een nieuwe verhuring heeft aangegaan;

Overwegende dat, bij gebrek aan een geschreven overeenkomst in de vorm bepaald door art. 1325 B.W. en gezien de ontkenning van verhuring door de eigenaar, deze nieuwe verhuring niet bewezen is;

Overwegende dat deze beweerde nieuwe verhuring inderdaad geen begin van uitvoering heeft verkregen, vermits de eigenaar dit begin van uitvoering ontkent en zodoende terecht staande houdt, dat appellante zonder recht noch titel het goed vanaf 20.11.1952 onder zich houdt;

Overwegende dat art. 1715 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat in deze omstandigheden de verhuring enkel nog kan bewezen worden door de eed, die opgedragen is aan degene die de verhuring ontkent, ten deze de eigenaar;

Overwegende dat de eed, die bedoeld wordt in art. 1715 B.W. de gedingbeslissende eed is, die een dading uitmaakt en enkel door de partijen kan opgedragen worden;

Overwegende dat door de partijen geen gedingbeslissende eed opgedragen is;

Overwegende dat de kwitantie ter zake niet afdoende is; dat de kwitantie de verhuring niet bewijst, doch enkel een der eventuele modaliteiten, de betaling;

Overwegende dat de kwitantie te vergeefs zou ingeroepen worden als begin van schriftelijk bewijs, omdat art. 1715 B.W. niet toelaat een begin van schriftelijk bewijs te volledigen door een aanvullende eed om de verhuring te bewijzen (Depage T. IV, bl. 540, Nr 540);

Overwegende dat de eerste rechter dienvolgens ten onrechte een eed heeft opgedragen;

Overwegende dat de zaak zich in staat van wijzen bevindt;

Gelet op art. 473 Wetboek van Burg. Rechtsvordering;

Op die Gronden, de Rechtbank...

Ontvangt het beroep; rechtdoende, doet het eerste vonnis te niet;

Trekt de zaak tot zich en, opnieuw wijzende, verklaart de eis ontvankelijk en gegrond; stelt vast dat er tussen partijen geen huurovereenkomst meer bestaat van af 20.11.1952; verleent termijn voor ontruiming tot 31 Mei 1953 tegen een woonvergoeding van 1200 fr. per maand; staat de uitzetting door deurwaarder toe na die datum;

Veroordeelt appellante tot de kosten van beide aanleggen.

NOOT: Zie hierna het vernietigde vonnis van de Vrederechter te Deinze van 24 Juli 1952.

Abonneert U op Rechtskundig Weekblad

VREDEGERECHT TE DEINZE

24 Juli 1952.

Rechter: M. Beelaert.

Advocaten: Mrs Dua en Van de Castele.

Handelshuur. — Voor huurhernieuwing is inachtneming van de bij de wet voorgeschreven vormen vereist. — Ontstaan van nieuwe huurovereenkomst niet geheel van bewijs ontbloot. — Toepasselijkheid van art. 1715 B.W. — Eedsopdracht ambtshalve door de Rechter.

Nu de hernieuwing van handelshuurovereenkomsten door de wet afhankelijk gesteld is van de inachtneming van bepaalde dwingend voorgeschreven vormen, kan bij niet-inachtneming daarvan geen huurhernieuwing tot stand komen; elke anders bedongen huurovereenkomst moet worden aangemerkt als een nieuwe huurovereenkomst.

De wet van 30 April 1951 heeft niet afgeweken van artikel 1714 B. W., zodat een huurovereenkomst omtrent een perceel, waarin een kleinhandel wordt gedreven, hetzij schriftelijk, hetzij mondeling kan worden aangegaan.

Een verhoging of vermindering van de huurprijs in de loop van een huurovereenkomst kan niet aangezien worden als bewijs voor het aangaan van een andere huurovereenkomst voor een langere of kortere duur dan aanvankelijk tussen partijen bedongen. Het bewijs van het sluiten van een nieuwe huurovereenkomst moet worden geleverd door de ten deze toegelaten bewijsmiddelen.

In het onderhavige geval is het bestaan van een nieuwe huurovereenkomst niet geheel van bewijs ontbloot, daar de huurder kwitanties heeft overgelegd, waarin een hogere huurprijs is vermeld dan voorheen. Anderzijds is niet bewezen dat de uitvoering van de beweerde nieuwe huurovereenkomst reeds begonnen is.

In deze omstandigheden kan volgens artikel 1715 B.W. de eed alleen worden opgedragen aan de partij, die de huur ontkent. De Vrederechter draagt de eed ambtshalve op.

De Keyzer t/ Ryckhier.

Aangezien de eis ertoe strekt te horen zeggen voor recht dat de tussen partijen bestaande handelshuurovereenkomst een einde neemt op 20 November 1952 bij gebrek aan uitoefening van het recht op hernieuwing, voorzien bij artikel 14 der wet van 30 April 1951 op de handelshuurovereenkomsten; dienvolgens aan verweerster de ontruiming na voornoemde datum te bevelen op straf van uitzetting, kosten te haren laste;

Overwegende dat verweerster beweert dat eiser hernieuwing van de handelshuurovereenkomst heeft toegestaan in de loop van maand Juli 1951 tegen de nieuwe huurprijs van 122 frank per maand met ingang van 1 Augustus 1951 om einde te nemen op 31 Juni 1960;

Dat zij als bewijsmiddel daarvan aanvoert haar huurprijskwijtschriften van 12 frank, sedert 1 Augustus 1951 maandelijks door eiser afgeleverd tegenover de ontvangstbewijzen en postwissels ten bedrage van 800 frank betrekking hebbende op de huurprijs, tussen partijen bedongen vóór 1 Augustus 1951;

Overwegende dat, voortgaande op haar stelling, de verweerster vooruitzet dat het naleven van de formaliteit, voorzien bij artikel 14 der wet van 30 April 1951,

niet is vereist, indien verhuurder en huurder op een andere manier zijn akkoord gekomen aangaande het afsluiten of het hernieuwen van een handelshuurovereenkomst;

Overwegende dat eiser vooruitzet dat de hernieuwing van een handelshuurovereenkomst aan bepaalde sacramentele vormen zou onderworpen zijn en dat de totstandkoming van een nieuw handelshuurcontract tussen partijen bij gebrek aan bewijs daarvan niet kan aanvaard worden;

Overwegende dat nu de hernieuwing van handelshuurovereenkomsten wettelijk afhankelijk gesteld is van de inachtneming van bepaalde dwingend voorgeschreven vormen, zonder naleving van deze geen huurhernieuwing tot stand kan komen en elke anders bedongen huurovereenkomst moet worden aangemerkt als een nieuwe huurovereenkomst (cfr. Brussel, 2e Kamer tern. k2.3.52);

Overwegende dat de wet van 30 April 1951 op de handelshuurovereenkomsten niet heeft afgeweken van het gemene recht om handelshuurovereenkomsten af te sluiten volgens artikel 1714 B. W., hetzij bij geschrift, hetzij mondeling;

Overwegende dat een verhoging of vermindering van huurprijs in de loop van een huurovereenkomst nochtans niet kan aangezien worden als een akkoord omtrent het aangaan van een huurovereenkomst voor een langere of kortere duur dan aanvankelijk tussen partijen bedongen; tenzij het bewijs van deze overeenkomst mocht geleverd worden door ten deze toegelaten bewijsmiddelen;

Overwegende dat nochtans de exceptie van het bestaan van een nieuwe huurovereenkomst tussen partijen niet geheel van bewijs is ontbloot, gezien het bestaan van de voornoemde kwijtschriften;

Overwegende dat niet is bewezen dat de uitvoering van de huurovereenkomst, welke verweerster beweert te bestaan tussen partijen sedert 1 Augustus 1951, reeds zou begonnen zijn;

Dat in deze omstandigheden volgens artikel 1715 B. W., tot bewijs van deze vermeende huurovereenkomst alleen de eed kan opgedragen worden aan eiser die de huur ontkent;

Overwegende dat, vermits verweerster de eed niet opdraagt, Wij deze ambtshalve behoren op te dragen aan de eiser;

Om deze redenen,

Wij, Vrederechter

Ontvangen de eis; en alvorens ten gronde te beslissen bevelen de persoonlijke verschijning van eiser op onze openbare zitting van 18 September 1952 ten einde hem de volgende eed op te dragen:

«Ik zweer dat, wanneer tussen mij en Ryckhier Marcelline werd overeengekomen de huurprijs van het door haar bewoonde huis te brengen op 1200 fr. per maand vanaf 1 Augustus 1951, dit niet werd gedaan ingevolge de wet van 30 April 1951 op de handelshuurovereenkomsten ten einde een nieuwe huurovereenkomst van welke duur ook tot stand te brengen. Zo helpe mij God»;

Houden de beslissing omtrent de kosten aan.

NOOT: Zie hiervoor het vonnis van de Rechtbank te Gent dd. 16 Maart 1953, waarbij bovenstaand vonnis in hoger beroep is vernietigd.

VREDEGERECHT TE ANTWERPEN

2e Kanton — 13 November 1952.

Rechter: M. E. Jans.

Advocaten: Mrs Edg. Van Dessel en Ferdinand.

Wegenverkeer. — Gevallen bromfietser, onvoorziene hindernis. — Schade aan achteroprijdend voertuig. — Aansprakelijkheid van de bromfietser.

De weggebruiker, die met een bromfiets bij vochtig weder op de tramsporen rijdt, slipt en aldus een hem volgende autobestuurder tot een plotselinge uitwijkingsbeweging verplicht, dient uitsluitend aansprakelijk te worden gesteld voor de gevolgen van deze uitwijkingsbeweging, daar hij een onvoorziene hindernis uitmaakt.

F. De Winnen t/ C. Verhaegen.

Overwegende dat op 15 November 1951, omstreeks 21 uur, in de Provinciestraat te Antwerpen een aanrijding plaats greep tussen een vrachtwagentje merk «Commer», toebehorend aan en bestuurd door aanlegger, en een stilstaand vrachtwagentje, toebehorend aan een zekere Baarendse;

Overwegende dat aanlegger aanvoert dat de aanrijding veroorzaakt werd door een fout van verweerder;

Overwegende dat uit het strafrechtelijk onderzoek, dat plaats greep nopens de feiten, gebleken is dat deze zich voorgedaan hebben in de volgende omstandigheden: Verweerder reed op een fiets met hulpmotor in de Provinciestraat op zijn rechterkant in de richting van de Carnotstraat. Aanlegger reed met zijn vrachtauto achter hem. Op zeker ogenblik slipte verweerder op de tramstaven, die zich aldaar bevonden, en viel op de grond met een vrouw, die op de duozitting van zijn fiets had plaats genomen. Aanlegger deed een plotse beweging naar links om hem te vermijden, slipte eveneens op het tramspoor en kwam terecht op het voertuig van Baarendse;

Overwegende dat uit bovenstaande uiteenzetting van de feiten volgt, dat de oorzaak van de aanrijding toe te schrijven is aan verweerder; dat inderdaad deze laatste een onvoorzichtigheid begaan heeft door op de rails van de tram te rijden, te meer daar de weg vochtig was; dat hij aldus voor aanlegger een onvoorziene hindernis geweest is, die aanlegger heeft verplicht een plotselinge uitwijkingsbeweging uit te voeren;

Overwegende dat het bedrag der schade, geleden door aanlegger, niet betwist wordt.

Om deze redenen,

Veroordeling van verweerder tot betaling van 3.325,— fr., enz.

NOOT: Vgl.: Burg. Rechtbank Brussel, 10 Januari 1952, Bull. Ass. 1952, blz. 276; Corr. Rechtbank Neufchâteau, 13 Juli 1951, Bull. Ass. 1951, blz. 582; Beroep Luik, 14 November 1950, Bull. Ass. 1951, blz. 109; Verbreking, 20 November 1950, Rev. Gén. Ass. Resp. 1951, 4856.

BIBLIOGRAPHIE

REPERTOIRE PRATIQUE DE DROIT BELGE. —
Tome XIV. Tarif - Transport par air. - Bruylant,
Brussel, 1953.

Met het XIVE deel van het groot Répertoire pratique de droit belge nadert deze belangrijke uitgave stilaan haar voltooiing. Het thans verschenen deel bevat zeer belangrijke trefwoorden en eminente juristen hebben eraan medegewerkt. Tussen deze noemen wij Mr Alfred Bernard, de Heer Procureur Generaal Leon Cornil, Mr Marcel Feye, de Heer Eerste Advocaat Generaal Hayoit de Termicourt, Mr Charles Resteau en verschillende andere.

Over de methode van het Répertoire pratique en de degelijkheid van dit reusachtig werk is alles gezegd geworden en wij kunnen er enkel op wijzen dat dit nieuw verschenen deel volledig de traditie voortzet en op hetzelfde peil staat als zijn voorgangers.

De inhoud bevat enkele zeer uitgebreide tractaten, namelijk een uitvoerige behandeling van het trefwoord « droit de timbre », en eveneens een uiteenzetting van meer dan 660 kolommen betreffende het trefwoord « taxes assimilées au timbre ».

Hoe degelijk ook deze beide bewerkingen zijn, toch dient er opgemerkt te worden dat hun omvang waarschijnlijk wel te groot is, gezien de verhoudingen welke in het Répertoire pratique steeds werden in acht genomen.

Een belangrijke afdeling van dit nieuwe deel is ook besteed geworden aan het trefwoord « traite » (lettre de change) en « billet à ordre ». Deze stof was reeds behandeld geworden in Tome VII van het Répertoire pratique onder het trefwoord « lettre de change » doch de behandeling is toen slechts summier geweest omdat men de bedoeling had na het invoeren van de uniforme wet op het wisselrecht in het thans verschenen boekdeel uitvoerig de nieuwe wetgeving te behandelen. Op het ogenblik echter dat dit XIVE deel ter perse ging was de uniforme wet in België nog niet ingevoerd; zulks is slechts geschied door de wet van 10 Augustus 1953.

In het tractaat dat in het thans verschenen boekdeel is ingelast vinden wij naast elkaar de vroeger bestaande wetgeving en deze van de thans ingevoerde uniforme wet, wat vanzelfsprekend een kostbaar werk-materiaal is.

Vermelden wij verder nog de trefwoorden « tarif en matière répressive, tierce opposition, titres au porteur, traités internationaux, transaction, transport (cession de droit), transport par air et droit aérien » en men zal er zich dadelijk rekenschap van geven dat dit nieuw verschenen boekdeel een uiterst belangrijke aanwinst is voor het grote en onmisbare repertorium van Belgisch recht.

LES CODES LARCIER en 5 Tomes. - Uitgave 1953. -
Brussel. Ferd. Larcier.

Reeds meerdere malen werd in het Rechtskundig Weekblad verslag uitgebracht over de verschillende uitgaven van « Les Codes Larcier » en werd de lof gemaakt van de degelijkheid en betrouwbaarheid van hun inhoud en de handigheid van de uitgave.

Daar de jaarlijkse bijvoegsels, die door de Firma Larcier met grote stiptheid werden uitgegeven, al te omvangrijk werden, zijn ze thans ingelast geworden in de gewone tekst en de laatste uitgave, die onlangs verscheen, is volledig bijgewerkt op datum van 31 December 1952.

RECUEIL ANNUEL DE JURISPRUDENCE BELGE.
— Année 1952. - Brussel. - Ferd. Larcier. - 1953.

Dit jaar zoals de vorige jaren is met een bewonderenswaardige vlugheid, die niet in het minst schaadt aan de degelijkheid, de jaarlijkse verzameling verschenen van de Belgische rechtspraak, die wordt uitgegeven onder de leiding van Mr Charles van Reepinghen, met medewerking van Mrs R. Pirson, R. Leblus, C. Cambier, J. Lepaffe en C. Vanderveeren. De uitgave bevat de korte inhoud van al de gerechtelijke beslissingen, die verschenen in 39 juridische tijdschriften van ons land. Zij geven dus een zeer getrouw beeld van de stand der jurisprudentie gedurende het vorig jaar.

Na vier jaar bestaan is deze uitgave volstrekt onmisbaar geworden en elk jurist die een bepaald vraagstuk bestudeert grijpt vanzelfsprekend in de eerste plaats naar het Recueil annuel om er de laatste rechterlijke beslissingen te ontdekken.

Voor de grote hulp welke de uitgevers aldus aan de Belgische juristen bewijzen is hun oprechte dank verschuldigd.

De uitgave brengt echter nog meer en geeft een systematisch geordend overzicht van alle doctrinale artikelen die in Belgische tijdschriften verschenen, wat de doelmatigheid en de wetenschappelijke waarde van de uitgave nog in belangrijke mate verhoogt.

OVERZICHT DER BELGISCHE WETGEVING

(1 October tot 31 October 1953)

I. STAATS- EN ADMINISTRATIEF RECHT.

1. *Openbare financiën.* — De wet van 27 Juli 1953 (Staatsblad 1 October 1953, 6119) stelt de begroting der buitengewone ontvangsten en uitgaven van Belgisch Congo en van Ruanda-Urundi voor het dienstjaar 1953 vast.

2. *Openbare financiën.* — Krachtens een K. B. van 28 September 1953 (Staatsblad 1 October 1953, 6127) wordt de Minister van Financiën er toe gemachtigd een binnenlandse lening 4½ %, lening 1953-1968 genaamd, onder door hem te bepalen voorwaarden te emiteren. (Zie M. B. van dezelfde datum, Staatsblad 1 October 1953, 6127).

3. *Openbare financiën.* — *Lening van Belgisch-Congo in Zwitserland.* — Bij K. B. van 28 October 1953 (Staatsblad 31 October 1953, 7015) wordt de Minister van Koloniën gemachtigd een in Zwitserland uit te geven lening aan te gaan voor een maximum bedrag van zestig miljoen Zwitserse frank.

4. *Lening van Belgisch-Congo in Zwitserland.* — *Staatswaarborg.* — Krachtens M. B. van 28 October 1953 (Staatsblad 31 October 1953, 7016) wordt de betaling van de intresten en de terugbetaling van de obligatiën van de lening van zestig miljoen Zwitserse frank, door de Belgische Staat gewaarborgd.

De obligatiën van deze lening zijn onderworpen aan het visum van de schatkist.

5. *Onderwijs.* — *Homologering van getuigschrijven.* — Het K. B. van 12 Augustus 1953 (Staatsblad 1 October 1953, 6131) wijzigt het Besluit van de Regent van

14 Juli 1948, houdende nieuw organiek reglement der Commissie voor de homologering der getuigschriften van middelbare studiën en proeven voorbereidende tot de academische graden.

6. *Rijksuniversiteiten.* — Het K. B. van 3 October 1953 (Staatsblad 8 October 1953, 6378) stelt het algemeen reglement voor de Rijksuniversiteiten vast. Het heeft betrekking op de cursussen, de examens en vacaties, de benoeming en verkiezing der academische overheden en hun bevoegdheden, de werking van de academische raad en van de raad van beheer, de voorrang, de faculteiten, scholen, instituten en centra, de openstaande cursussen en plaatsvervangingen, het onderwijzend personeel en de studenten.

7. *Krijgsschool.* — *Organisatie.* — Bij K. B. van 17 October 1953 (Staatsblad 22 October 1953, 6714) wordt artikel 17 van het K. B. van 11 Juli 1951 (Staatsblad 18 Juli 1951) betreffende de organisatie van de Krijgsschool door een andere bepaling vervangen.

8. *Universitair Instituut voor de Overzeese Gebieden.* — Bij K. B. van 21 September 1953 (Staatsblad 26-27 October 1953) wordt het K. B. van 4 December 1926 tot samenordering van de wetsbepalingen met betrekking tot het Universitair Instituut voor de Overzeese Gebieden gewijzigd.

9. *Rijkspersoneel.* — Bij K. B. van 13 Augustus 1953 (Staatsblad 1 October 1953, 6134) wordt het inrichtingsreglement van de Koninklijke Bibliotheek van België en het K. B. van 30 Maart 1939 omtrent de indeling in categorieën van het Rijkspersoneel aangevuld.

10. *Rijkspersoneel.* — Bij K. B. van 24 September 1953 (Staatsblad 2 October 1953, 6166) wordt het K. B. van 2 October 1937 houdende statuut van het rijkspersoneel, alsmede het K. B. van 7 Augustus 1939 betreffende het signalement en de bevordering van het rijkspersoneel, gewijzigd.

De signalementsvermelding « buitengewoon » wordt afgeschaft.

11. *Syndicaal statuut van het rijkspersoneel.* — Bij K. B. van 22 September 1953 (Staatsblad 7 October 1953, 6342) worden het Besluit van de Regent van 26 September 1946 houdende instelling van een syndicale commissie voor advies en het Besluit van de Regent van 11 Juli 1949 houdende vaststelling van het syndicaal statuut van het rijkspersoneel gewijzigd.

12. *Raad van Europa.* — De wet van 24 Juni 1953 (Staatsblad 3 October 1953, 6230) keurt het aanvullend protocol, behorende bij het Algemeen Verdrag nopens de voorrechten en immuniteiten van de Raad van Europa, ondertekend te Straatsburg op 6 November 1952, goed.

13. *Status van vluchtelingen.* — *Internationaal Verdrag.* — De wet van 26 Juni 1953 (Staatsblad 4 October 1953, 6262) keurt het Internationaal Verdrag betreffende de Status van vluchtelingen en van de Bijlagen, ondertekend te Genève op 28 Juli 1951, goed.

Het verdrag omvat 6 hoofdstukken en 46 artikelen. Het eerste hoofdstuk bevat algemene bepalingen betreffende de definitie van de term « vluchteling », de algemene verplichtingen van de vluchteling, de godsdienst, het verblijf, enz.

In het tweede hoofdstuk wordt de juridische status

van de vluchteling behandeld, zijn rechten t.a.v. de persoonlijke staat, de roerende en onroerende goederen, de auteursrechten en industriële eigendom. Hoofdstuk 3 heeft betrekking op de winstgevende arbeid, terwijl hoofdstuk 4 gewijd is aan het welzijn van de vluchteling, de huisvesting, het onderwijs, de arbeidswetgeving en de sociale zekerheid. Hoofdstuk 5 voorziet een aantal administratieve bepalingen betrekking hebbend op de administratieve bijstand, de bewegingsvrijheid, de uitzetting, het verbod tot uitzetting of terugwijzing en de naturalisatie, de reisdocumenten, de fiscale lasten. Hoofdstuk 6 is gewijd aan uitvoerings- en overgangsbepalingen.

De door dit verdrag t.a.v. een vluchteling in acht te nemen beginselen zijn hoofdzakelijk van tweërlei aard :

1° De verdragsluitende Staten zullen de vluchtelingen op hun grondgebied ten minste even gunstig behandelen als hun eigen onderdanen.

2° De verdragsluitende Staten zullen de vluchtelingen zo gunstig mogelijk behandelen en in elk geval niet minder gunstig dan vreemdelingen in het algemeen en onder dezelfde omstandigheden.

14. *Oprichting van een Raad van Vertegenwoordigers van Europese Staten voor het bestuderen van samenwerking in zake kernonderzoek.* — De wet van 17 Juli 1953 (Staatsblad 15 October 1953, 6518) keurt het akkoord goed betreffende de oprichting van een raad van vertegenwoordigers van Europese Staten voor het bestuderen van de ontwerpen van een internationaal laboratorium en het organiseren van andere vormen van samenwerking in zake kernonderzoek en van de Bijlage ondertekend te Genève op 15 Februari 1952.

15. *Cultureel Akkoord tussen België en het Groot-Hertogdom Luxemburg.* — In het Staatsblad van 17 October 1953 (6609) verscheen de tekst van het cultureel akkoord tussen België en het Groot-Hertogdom Luxemburg, ondertekend op 27 Maart 1948 te Luxemburg. Dit akkoord heeft tot doel door alle middelen de samenwerking tussen beide landen op het gebied van opvoeding, wetenschap en cultuur te begunstigen en een permanente uitwisseling van personen, materieel en documentatie op deze gebieden tot stand te brengen.

16. *Luchtvaartakkoord tussen België en Spanje.* — De wet van 6 Maart 1953 (Staatsblad 18 October 1953, 6630) keurt het luchtvaartakkoord tussen België en Spanje en van de bijlagen, ondertekend te Madrid op 10 Maart 1952, goed.

17. *Unificatie van accijnzen en van het waarborgrecht. Overeenkomst tussen België, het Groot-Hertogdom Luxemburg en Nederland.* — De wet van 6 Maart 1953 (Staatsblad 24 October 1953, 6670) keurt het Tweede Protocol bij het Verdrag, ondertekend op 18 Februari 1950 te 's-Gravenhage, houdende unificatie van de accijnzen en van het waarborgrecht voor werken van edele metalen tussen het Koninkrijk België, het Groot-Hertogdom Luxemburg en het Koninkrijk der Nederlanden, ondertekend op 27 Mei 1952 te 's-Gravenhage, goed.

18. *Internationale tarwe-overeenkomst.* — De wet van 27 Juli 1953 (Staatsblad 25 October 1953, 6790) keurt de overeenkomst tot herziening en verlenging van de Internationale tarwe-overeenkomst, ondertekend op 13 April 1953 te Washington, goed.

19. *Internationaal vervoer per spoor van reizigers en goederen.* — Bij de wet van 18 Juli 1953 (Staatsblad 28 October 1953, 6870) worden goedgekeurd:

a) de internationale overeenkomst ter vereenvoudiging van de grensoverschrijding van reizigers en bagage welke per spoor worden vervoerd en de Bijlage, ondertekend te Genève op 10 Januari 1952;

b) de internationale overeenkomst ter vereenvoudiging van de grensoverschrijding van goederen welke per spoor worden vervoerd en de Bijlage, ondertekend te Genève op 10 Januari 1952.

20. *Handelsakkoord tussen de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie en de Verenigde Staten van Mexico.* — De wet van 6 Maart 1953 (Staatsblad 29 October 1953, 6926) keurt het handelsakkoord tussen de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie en de Verenigde Staten van Mexico, ondertekend te Brussel op 16 September 1950, goed.

21. *Oprichting der Europese Organisatie voor de Bescherming van Planten.* — Bij de wet van 3 Augustus 1953 (Staatsblad 30 October 1953, 6975) wordt de Internationale Overeenkomst tot oprichting der Europese Organisatie voor de Bescherming van Planten, en van de Bijlagen, op 18 April 1951 te Parijs ondertekend, goed.

Het doel van deze organisatie is een internationale samenwerking tot stand te brengen ter voorkoming van het binnendringen en de verspreiding van ziekten en plagen van planten en van producten van planten te voorkomen.

22. *Inwerkingstelling van internationale overeenkomsten betreffende de scheepvaart met Duitsland.* — De internationale overeenkomst voor de eenmaking van sommige regelen in zake aanvaring, ondertekend op 23 September 1910 te Brussel, Staatsblad 26 Febr. 1913), de Internationale Overeenkomst voor de eenmaking van sommige regelen in zake hulp en bergloon, ondertekend op 23 September 1910 te Brussel (Staatsblad 26 Februari 1913), de Internationale Overeenkomst voor de eenmaking van sommige regelen in zake cognossemten, ondertekend op 25 Augustus 1924 te Brussel (Staatsblad 1-2 Juni 1931), de Internationale Overeenkomst voor de eenmaking van sommige regelen betreffende de immuniteiten van staatsschepen, ondertekend op 10 April 1926 te Brussel (Staatsblad 1-2 Juni 1931), het Additioneel Protocol bij deze overeenkomst ondertekend op 24 Mei 1934 te Brussel (Staatsblad 9 September 1936), de Internationale Schikking betreffende de faciliteiten te verlenen aan de zeelieden voor de behandeling der geslachtsziekten, ondertekend op 1 December 1924 te Brussel (Staatsblad 27 Augustus 1926) werden opnieuw in werking gesteld met de Bondsrepubliek Duitsland (Staatsblad 30 October 1953, 6982).

23. *Inwerkingtreding van internationale overeenkomsten betreffende de geldigheid van arbitragebepalingen, de erkenning en de uitvoering van vreemde scheidsrechterlijke uitspraken met Oostenrijk.* — Het Protocol betreffende de geldigheid der arbitragebepalingen, ondertekend te Genève op 24 September 1923 (Staatsblad 5-6 Januari 1925), de Internationale Overeenkomst betreffende de erkenning en de uitvoering van vreemde scheidsrechterlijke uitspraken ondertekend te Genève op 26 September 1927 (Staatsblad 11 Juli 1929) werden opnieuw met Oostenrijk in werking gesteld. Staatsblad 31 October 1953, 7014.)

24. *Scheepvaartwegen.* — *Ourthe en Maas.* — Bij

K. B. van 11 October 1953 (Staatsblad 12-13 October 1953, 6472) wordt, wat het bijzonder reglement van Maas en Ourthe betreft, het K. B. van 7 September 1950 houdende bijzondere reglementen van sommige scheepvaartwegen, gewijzigd.

25. *Vervoer van personen en zaken door automobielen.* — *Technische vereisten waaraan deze moeten voldoen.* — Bij K. B. van 21 September 1953 (Staatsblad 12-13 October 1953, 6473) worden gewijzigd:

1° het algemeen reglement gevoegd bij het besluit van de Regent van 22 Mei 1947 (Staatsblad 4 Juli 1947), houdende vaststelling van de technische eisen waaraan moet worden voldaan door de automobielen dienende tot het bezoldigd vervoer van personen met automobielen gecarrosseerd met ten minste negen plaatsen, zonder de zitplaats van de bestuurder, en de automobielen dienende tot het vervoer van zaken;

2° het besluit van de Regent van 10 Juni 1947 (Staatsblad 4 Juli 1947) houdende algemeen reglement tot vaststelling van de technische eisen waaraan moet worden voldaan door de automobielen met ten hoogste acht plaatsen, zonder de zitplaats van de bestuurder, en gebezigd voor bezoldigd personenvervoer of voor vervoer van zaken.

26. *Voertuigen gebezigd voor openbare autobusdiensten.* — *Eisen betreffende de bouw.* — Het K. B. van 22 September 1953 (Staatsblad 12-13 October 1953, 6476) stelt de bijzondere eisen vast betreffende de normalisatie van de bouw van de voertuigen gebezigd voor openbare autobusdiensten, met ten minste negen plaatsen zonder de zitplaats van de bestuurder, en samengesteld uit een chassis en een onafhankelijke carrosserie.

27. *Voertuigen gebezigd voor openbare autobusdiensten.* — *Vereisten t.a.v. de bouw dezer voertuigen.* — Bij K. B. van 22 September 1953 (Staatsblad 16 Oct. 1953, 6554) worden de bijzondere eisen betreffende de normalisatie van de bouw der voertuigen, gebezigd voor openbare autobusdiensten, met ten minste negen plaatsen zonder de zitplaats van de bestuurder, en samengesteld uit een chassis en een onafhankelijke carrosserie vastgesteld.

Dit K. B. vernietigt en vervangt het K. B. van 22 September 1953 (Staatsblad 12-13 October 1953).

28. *Myxomatose.* — Het K. B. van 5 October 1953 (Staatsblad 16 October 1953, 6597) stelt maaregelen vast van veeartsenijkundige politie betreffende de myxomatose.

29. *Gezondheidsdienst.* — *Werving van officieren.* — Het K. B. van 15 October 1953 (Staatsblad 23 October 1953, 6747) wijzigt het K. B. van 20 Februari 1951 (Staatsblad 24 Februari 1951) betreffende de werving, de vorming en de bevordering van de officieren van de actieve kaders van de gezondheidsdienst en betreffende het statuut der school van de gezondheidsdienst.

Bevordering van candidaat-officieren. — Bij M. B. van 17 October 1953 (Staatsblad 23 October 1953, 6748) wordt het M. B. van 21 Februari 1951 (Staatsblad 24 Februari 1951) betreffende de bevordering in het lager kader van de candidaat-officieren van het actief kader van de gezondheidsdienst gewijzigd.

Bekwaamheidsproef voor de graden van onderluitenant-geneesheer en van onderluitenant-apotheker. — Bij M. B. van 17 October 1953 (Staatsblad 23 October 1953, 6749) wordt het M. B. van 21 Februari 1951 (Staatsblad 24 Februari 1951) betreffende de be-

kwaamheidsproef voor de graden van onderluitenant-geneesheer en van onderluitenant-apotheker van het actief kader gewijzigd.

30. *Wisselcontrôle*. — Bij K. B. van 16 October 1953 (Staatsblad 21 October 1953, 6687) wordt het K. B. van 22 Maart 1952 betreffende de wisselcontrôle bevestigd.

31. *Gewapende weerstanders*. — *Contrôle- en herzieningscommissie*. — Bij K. B. van 20 October 1953 (Staatsblad 23 October 1953, 6750) wordt de territoriale bevoegdheid en de samenstelling van de controle- en herzieningscommissie, alsmede de te volgen procedure vastgesteld.

De Minister van Landsverdediging is gemachtigd in iedere provincie een of meer controle- en herzieningscommissies in te stellen.

32. *Rijkswacht*. — *In aanmerking nemen van dienstverbintenissen tussen 16 Mei 1940 en 3 September 1944 voor vaststelling der wedde*. — Bij K. B. van 20 October 1953 (Staatsblad 24 October 1953, 6775) worden als werkelijke diensten aangemerkt voor de vaststelling der wedden toegekend aan de leden van het personeel der Rijkswacht die gemachtigd werden een dienstverbintenis of nieuwe dienstverbintenis na 3 September 1944 aan te gaan, de diensten die zij tussen 16 Mei 1940 en 3 September 1944 bij de Rijkswacht hebben verricht onder bepaalde voorwaarden.

33. *Herstel der schade veroorzaakt door de overstromingen van 1 Februari 1953*. — *Aanvragen tot krediet*. — Bij K. B. van 14 October 1953 (Staatsblad 26-27 October 1953, 6839) wordt de datum, waarop de Nationale Maatschappij voor Krediet aan de Nijverheid, het Centraal Bureau voor Hypothecair Krediet, de Nationale Kas voor Beroepskrediet en het Nationaal Instituut voor Landbouwkrediet bevoegd zijn om speciale kredieten te verlenen als bedoeld bij de wet van 24 Maart 1953, vastgesteld op 31 Maart 1954. De kredietaanvragen van die aard moeten uiterlijk op 31 December 1953 ingediend zijn bij de voornoemde kredietinstellingen.

34. *Nationaal Werk voor Oudstrijders, Weerstanders*. — *Organisatie*. — *Beheer*. — Het K. B. van 19 September 1953 (Staatsblad 26-27 October 1953, 6850) wijzigd het K. B. van 15 October 1952 tot regeling van de organisatie, het beheer, het bestuur en de werking van het Nationaal Werk voor Oudstrijders, Weerstanders, politieke Gevangenen, Weggevoerden en Werkweigerders.

II. BURGERLIJK RECHT.

A. Personenrecht.

35. *Status van vluchtelingen*. — Zie n° 13.

36. *Verblijfsbelasting*. — Bij K. B. van 12 October 1953 (Staatsblad 18 October 1953, 6638) worden de wetsbepalingen betreffende de op de vreemdelingen toepasselijke verblijfsbelasting samengeordend.

B. Zakenrecht.

37. *Herstel der schade veroorzaakt door de overstromingen van 1 Februari 1953*. — Zie n° 33.

C. Verbintenissen en overeenkomsten.

38. *Buitengewone huishuurwet*. — Bij K. B. van 28 September 1953 (Staatsblad 2 October 1953, 6201)

worden een aantal gemeenten van de toepassing van de wetten houdende uitzonderingsbepalingen inzake huishuur samengeordend op 21 September 1953, afgesloten. Dit is het 6e K. B. ter zake.

III. HANDELSRECHT.

39. *Binnenscheepvaart*. — *Vracht- en huurprijzen*. — Bij M. B. van 29 September 1953 (Staatsblad 1 Oct. 1953, 6129) worden de vrachten- en huurprijzen, alsmede hun toepassingsvoorwaarden voor elk door bemiddeling van de Dienst voor Regeling der Binnenvaart afgesloten, bevrachtings- of huurcontract vastgesteld.

40. *Binnenscheepvaart*. — *Vracht- en huurprijzen*. — Bij M. B. van 10 October 1953 (Staatsblad 12-13 October 1953, 6473) wordt het M. B. van 29 September 1953, houdende vaststelling van de vrachten- en huurprijzen, alsmede hun toepassingsvoorwaarden, voor elk door bemiddeling van de Dienst voor Regeling der Binnenvaart afgesloten bevrachtings- of huurcontract gewijzigd.

41. *Luchtvaart*. — *Akkoord tussen België en Spanje*. — Zie n° 16.

42. *Vervoer per spoor*. — *Internationale overeenkomst*. — Zie n° 19.

43. *Scheepvaart*. — *Internationale overeenkomst met Duitsland*. — Zie n° 22.

44. *Scheepvaartwegen*. — *Reglement voor Maas en Ourthe*. — Zie n° 24.

IV. RECHTERLIJKE ORGANISATIE EN BURGERLIJKE RECHTSVORDERING.

45. *Dienstreglement van het Hof van Beroep te Brussel*. — Bij K. B. van 8 September 1953 (Staatsblad 2 October 1953, 6199) wordt het Dienstreglement van het Hof van Beroep, van 1 September 1927 door andere bepalingen vervangen.

Het Hof van Beroep is verdeeld in 16 Kamers; de eerste 10 nemen kennis van de burgerlijke zaken, de ene van die met rechtspleging in het Frans, de andere van die met rechtspleging in het Nederlands, nog andere van die met rechtspleging in het Frans en in het Nederlands. De 11^e en 12^e Kamer nemen kennis van de voorzieningen in hoger beroep in fiscale zaken. De laatste vier Kamers nemen kennis van de correctionele zaken.

Wanneer de noodwendigheden van de dienst het eisen, kan de Eerste-Voorzitter tijdelijk de bevoegdheden van de Kamers wijzigen.

De Kamer waarvan de Eerste-Voorzitter deel wil uitmaken, bestaat uit ten minste 4 leden; al de andere Kamers bestaan uit ten minste 3 leden.

Verder bepaald het K. B. het aantal terechtzittingen die elke Kamer elke week moet houden en de duur van deze terechtzittingen.

46. *Advocaten*. — *Instelling van voorzorgskassen en pleidooizegels*. — Na lange besprekingen en conferenties werd op 17 Maart 1953 de Voorzorgskas voor advocaten opgericht onder de vorm van een vereniging zonder winstgevend doel. De statuten verschenen in de bijlagen van het Staatsblad van 28 April 1951.

Om de werking der Voorzorgskas mogelijk te maken waren besluiten van de Uitvoerende Macht nodig.

Krachtens het K. B. van 28 September 1953 (Staats-

blad 2 October 1953, 6203) kan de Raad der Orde, ten einde door onderlinge beroepshulp pensioenen ten voordele van de advocaten, hun weduwen en hun minderjarige kinderen te vestigen en in het algemeen door alle daartoe dienstige middelen de sociale zekerheid van de advocaten in al haar vormen te bevorderen, de advocaten er toe verplichten zich bij de Voorzorgskas, die hij hun aanwijst, aan te sluiten en pleidooizegels te gebruiken (artikel 1).

Wij achten het nuttig de bepalingen van dit voor de advocaat belangrijke K. B. in extenso hier te laten volgen :

Art. 2. — Het bedrag van de pleidooizegel mag per advocaat die in een zaak verschijnt, niet hoger zijn dan :

250 frank voor de burgerlijke en fiscale zaken die vóór het Hof van Verbreking worden gebracht;

150 frank voor de strafzaken die vóór het Hof van Verbreking worden gebracht;

200 frank voor de zaken die vóór het Hof van Assisen worden gebracht;

150 frank voor de zaken die vóór de burgerlijke en fiscale kamers van het Hof van Beroep worden gebracht;

100 frank voor de zaken die vóór de correctionele kamers van het Hof van Beroep worden gebracht;

300 frank voor de zaken die vóór scheidsmannen worden gebracht en waarvan de waarde hoger is dan het bedrag bepaald in artikel 16 van de wet van 25 Maart 1876 op de bevoegdheid in burgerlijke zaken;

150 frank voor de zaken die vóór scheidsmannen worden gebracht en waarvan de waarde gelijk is aan of lager is dan het bedrag in hetzelfde artikel 16 bepaald;

100 frank voor de zaken die vóór de burgerlijke kamers van de rechtbank van eerste aanleg of vóór de voorzitters van die rechtbanken, zetelende in kortgeding, worden gebracht, wanneer die zaken in eerste aanleg kunnen worden gevonnist;

50 frank voor de zaken die vóór de burgerlijke kamers van de rechtbanken van eerste aanleg of vóór de voorzitters van die rechtbanken, zetelende in kortgeding, worden gebracht, wanneer die zaken in laatste aanleg kunnen worden gevonnist, evenals voor het beroep van vonnissen van de vrederechters;

50 frank voor de zaken die vóór de correctionele kamers van de rechtbanken van eerste aanleg worden gebracht;

30 frank voor de zaken die vóór de correctionele kamers van de rechtbanken van eerste aanleg, zetelende in beroep van politiezaken, worden gebracht;

50 frank voor de zaken die vóór de rechtbanken van koophandel worden gebracht, wanneer die zaken in eerste aanleg kunnen worden gevonnist;

25 frank voor de zaken die vóór de rechtbanken van koophandel worden gebracht, wanneer die zaken in laatste aanleg kunnen worden gevonnist, evenals voor de zaken die vóór de voorzitters van die rechtbanken, zetelende in kortgeding, worden gebracht;

20 frank voor de zaken die vóór de vrederechters worden gebracht, wanneer die zaken in eerste aanleg kunnen worden gevonnist;

20 frank voor de zaken die vóór de vrederechters, zetelende in politiezaken, worden gebracht.

20 frank voor de zaken die vóór de werkrechtshouders van beroep worden gebracht;

10 frank voor de zaken die vóór de werkrechtshouders worden gebracht.

Art. 3. — De pleidooizegels worden uitgegeven door de Voorzorgskassen, die het model en de waarde er van bepalen en zorgen voor de verkoop er van aan hun-

aangeslotenen, hetzij rechtstreeks, hetzij door bemiddeling van de balies waartoe deze laatste behoren.

De Voorzorgskassen bepalen het bedrag van de pleidooizegels binnen de perken bij artikel 2 voor iedere categorie van zaken gesteld.

Art. 4. — De zegels worden aangebracht op de conclusie die de advocaat neerlegt ter tafel van het gerecht waarbij de zaak aanhangig is. Bij ontstentenis van conclusie worden de zegels aangebracht op een placet, opgemaakt op ongezegeld papier en neergelegd ter tafel van het gerecht waarbij de zaak aanhangig is. De zegels worden gedagtekend en ondertekend door de advocaat en geparafeerd door de voorzitter van het gerecht waarbij de zaak aanhangig is.

Art. 5. — Het pleidooizegel wordt vóór ieder gerecht slechts éénmaal door ieder advocaat aangebracht, welke ook het aantal en de aard zijn van de beslissingen waartoe de zaak aanleiding geeft.

Art. 6. — Behalve wanneer hij aangewezen is om kosteloos een behoeftige te verdedigen, mag geen enkel advocaat toegelaten worden om vóór de in artikel 2 genoemde gerechten een conclusie te nemen of te pleiten tenzij hij doet blijken dat hij overeenkomstig artikel 4 het pleidooizegel dat hij gehouden is te gebruiken, heeft aangebracht en onbruikbaar gemaakt.

Art. 7. — De Raad van de Orde kan de advocaten verplichten bijdragen te betalen.

Art. 8. — Op niet-naleving van de verplichtingen die bij toepassing van dit besluit de leden van de balies worden opgelegd, staan de straffen bij artikel 25 van het decreet van 14 December 1810 gesteld.

Voor de vóór de Raad van State ingeleide zaken werd geen pleidooizegel voorzien. Is dit loutere onachtzaamheid?

Er werd geen datum, waarop dit K. B. in werking treedt, bepaald.

47. *Advocaten. — Wederinvoering van het pleidooirecht.* — Bij K. B. van 29 September 1953 (Staatsblad 2 October 1953, 6204) wordt het pleidooirecht, voorzien bij de wet van 22 Ventôse, 2 Germinal, jaar XII (13 Maart 1804) betreffende de rechtsscholen, opnieuw ingevoerd, teneinde de instelling en de werking van de Voorzorgskassen voor advocaten te bevorderen.

Wij menen ook dit K. B. in extenso te moeten publiceren :

Art. 1. — Als pleidooirecht wordt toegekend een som van :

A. 500 frank voor de burgerlijke zaken ingeleid voor het Hof van Verbreking;

B. 300 frank voor de zaken ingeleid voor de burgerlijke kamers van het Hof van Beroep;

C. 150 frank voor de zaken ingeleid voor de burgerlijke kamers van de rechtbanken van eerste aanleg en waarover in eerste aanleg een beslissing gewezen werd, met inbegrip van de zaken in kortgeding;

D. 75 frank voor de zaken ingeleid voor de burgerlijke kamers van de rechtbanken van eerste aanleg en waarover in laatste aanleg een beslissing gewezen werd, met inbegrip van de zaken in kortgeding, alsmede voor het beroep van vonnissen van de vrederechter;

E. 150 frank voor de zaken ingeleid voor de rechtbanken van koophandel en waarover in eerste aanleg een beslissing gewezen werd, met inbegrip van de zaken in kortgeding;

F. 35 frank voor de zaken ingeleid voor de rechtbanken van koophandel en waarover in laatste aanleg een beslissing gewezen werd, met inbegrip van de zaken in kortgeding;

G. 25 frank voor de zaken ingeleid voor de vrede-

rechters en waarover in eerste aanleg een beslissing gewezen werd;

H. 200 frank voor de burgerlijke vorderingen in verband met een strafvordering, bij rauwelijkse dagvaarding voor de correctionele kamers van het Hof van Beroep ingeleid;

I. 150 frank voor de burgerlijke vorderingen in verband met een strafvordering, bij rauwelijkse dagvaarding voor de correctionele rechtbanken ingeleid;

J. 35 frank voor de burgerlijke vorderingen in verband met een strafvordering, bij rauwelijkse dagvaarding voor de politierechtbanken ingeleid;

K. 75 frank voor de burgerlijke zaken in verband met een strafvordering, bij rauwelijkse dagvaarding voor de krijgsraden ingeleid;

L. 150 frank voor de burgerlijke vorderingen in verband met een strafvordering, bij rauwelijkse dagvaarding voor het Militair Gerechtshof ingeleid.

Art. 2. — Het pleidooirecht wordt geïnd door de Voorzorgskas voor advocaten waarbij de balie van het rechtsgebied aangesloten is, voor rekening van elk betrokken advocaat die gehouden is haar het bedrag er van af te staan. Dit recht wordt geïnd onder de vorm van plakzegels door deze Kas uitgegeven; deze stelt de modellen er van vast, beantwoordend aan de in artikel 1 opgegeven waarden.

Art. 3. — De deurwaarder, belast met de kennisgeving van het exploit, brengt de plakzegel van de bij artikel 1 voorgeschreven waarde aan op de dagvaarding, de akte van beroep of elke andere akte waarbij een geding wordt ingeleid. Hij maakt deze plakzegel onbruikbaar overeenkomstig de voorschriften van de artikelen 12 en 13 van het Besluit van de Regent van 18 September 1947 betreffende de uitvoering van het Wetboek der zegelrechten.

Art. 4. — Het recht wordt slechts eenmaal geïnd bij elke rechtsinstantie, zonder het aantal advocaten die in de zaak tussenbeide kwamen, in aanmerking te nemen.

Het is in de kosten begrepen en valt ten laste van de in het ongelijk gestelde partij.

Art. 5. — Wanneer de rechter de bij hem ahangige zaak volledig heeft berecht, zonder dat een advocaat in het geding tussenbeide is gekomen, neemt hij het bedrag van het pleidooirecht niet op in de begroting; dit recht wordt door de Voorzorgskas terugbetaald aan de ministeriële ambtenaar die het heeft voorgeschoten.

Art. 6. — De griffiers vermelden in elke beslissing de naam van de advocaten die in de zaak tussenbeide zijn gekomen.

Art. 7. — Het pleidooirecht is niet verschuldigd wanneer de inleidende akte werd opgemaakt op verzoek van iemand die, zelfs gedeeltelijk, het voordeel der kosteloze rechtspleging heeft verkregen.

Art. 8. — Dit besluit treedt op 1 Januari 1954 in werking.

Voor wat de vóór de Raad van State ingeleide zaken betreft werd niets voorzien.

Voor wat het beroep en de Verbreking in strafzaken van de verdachte betreft, werd evenmin iets voorzien.

48. *Internationale overeenkomst betreffende arbitrage-bepalingen en scheidsrechterlijke beslissingen.* — *Nieuwe inwerkingtreding met Oostenrijk.* — Zie n° 23.

V. ARBEIDSRECHT EN MAATSCHAPPELIJK HULPBETON.

49. *Arbeidsbemiddeling en Werkloosheid.* — Het K. B. van 26 September 1953 (Staatsblad 1 October 1953, 6139) wijzigt het organiek besluit van de Regent van

26 Mei 1945, betreffende de inrichting van de Rijksdienst voor Arbeidsbemiddeling en Werkloosheid.

De hoofdstukken I, II, III, IV van Titel IV van het Besluit van de Regent van 26 Mei 1945 worden door nieuwe bepalingen vervangen. Deze hebben betrekking op de werknemers die in aanmerking komen voor de werkloosheidsuitkeringen, de voorwaarden tot uitkering, het bedrag en de wijze van berekening en betaling van de uitkeringen en de controlemaatregelen. Verder is een hoofdstuk gewijd aan de straffen en uitsluitingen; ingeval de werkloze een onjuiste, onvolledige of niettijdige aangifte heeft gedaan of nagelaten heeft een aangifte te doen, ingeval hij zijn controlekaart op onrechtmatige wijze liet afstempelen, een vals stempelmerk heeft gemaakt, een nagemaakt merk heeft gebruikt of onjuiste documenten heeft voorgelegd, ingeval de werkloze onverantwoord weigert een behoorlijke betrekking te aanvaarden, ingeval hij zonder wettige reden zijn werk vrijwillig verlaat of ontslagen wordt tengevolge van een van zijn wil onafhankelijke omstandigheid.

De uitsluitingen, die 13 tot 52 weken kunnen bedragen, worden uitgesproken door de directeur van het gewestelijk bureau van de Rijksdienst voor Arbeidsbemiddeling en Werkloosheid. Zij worden aan de betrokkene en aan het betaalorganisme betekend.

De werkloze die door een strafmaatregel getroffen is, blijft verplicht als werkzoekende ingeschreven tijdens de gehele duur van de strafmaatregel.

De beslissingen van de directeur kunnen door deze worden herzien.

Het K. B. voorziet daarenboven strafbepalingen van toepassing op de werkgevers die weigeren attesten af te leveren die, valselijk de afdanking of de gedeeltelijke of toevallige werkloosheid van een werknemer bevestigen, die wetens en willens een onjuiste of onvolledige aangifte doen met de bedoeling aan een werknemer werkloosheidsuitkeringen te doen toekennen, waarop deze geen aanspraak kan maken.

De terugvordering van de onrechtmatig betaalde sommen wordt door het Gewestelijk Bureau voor de Klachtencommissie of de Commissie van Beroep bevolen.

De Rijksdienst zorgt voor de terugvordering.

50. *Vrije mutualiteitsverzekering. — Vergoedingen.* — Bij K. B. van 23 September 1953 (Staatsblad 5-6 October 1953, 6329) wordt het Regentsbesluit van 14 Januari 1946 (Staatsblad 13 Februari 1946) houdende regeling van het verlenen der rijkssubsidies ten behoeve van de diensten der vrije mutualiteitsverzekering gewijzigd.

51. *Betaalde verlofdagen in voedingsbedrijf.* — Het K.B. van 28 September 1953 (Staatsblad 5-6 October 1953, 6330), vult het K.B. van 10 Juni 1952 (Staatsblad 1 Juli 1952), waarbij de opdracht van de Kas voor betaalde verlofdagen in het Belgisch voedingsbedrijf, bepaald wordt, met nieuwe bepalingen aan.

52. *Arbeidsbescherming in zake schouwspelzalen.* — Bij K.B. van 15 September 1953 (Staatsblad 12-13 Oct. 1953, 6462) wordt het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming wat de schouwspelzalen betreft gewijzigd.

Het bepaalt de vereisten waaraan bouw en inrichting (plaatsen, zitplaatsen, wandelgangen, trappen, uitgangen, enz.), de elektrische installatie en verlichting, de verwarming en de luchtverversing moeten voldoen; verder worden bijzondere voorschriften t.a.v. variététheaters, feestzalen en soortgelijke inrichtingen

van eerste klasse en schouwburgen, alsmede t.a.v. bioscopen waar ontvlambare films afgedraaid worden, voorzien.

De burgemeesters zijn belast met het voortdurend toezicht over de schouwspelzalen welke niet door de Staat geëxploiteerd worden. Om de maand doen zij de schouwspelzalen volledig onderzoeken en alle veiligheidstoestellen beproeven.

De met het toezicht belaste ambtenaar mag ingeval van overtreding alle nodige maatregelen treffen om onmiddellijk de exploitatie der inrichting te schorsen.

53. *Bijhouden van documenten door de sociale wetgeving opgelegd. — Vereenvoudiging.* — In uitvoering van de wet van 26 Januari 1951 (Staatsblad 31 Januari 1951) betreffende de vereenvoudiging der documenten waarvan het bijhouden door de sociale wetgeving opgelegd is, worden bij K.B. van 13 October 1953 (Staatsblad 28 October 1953, 6898) een aantal bepalingen van de wet van 16 Augustus 1887 tot regeling van de uitbetaling der bezoldiging van de bij een arbeidsovereenkomst verbonden werknemers, van de wet van 17 Juli 1905 betreffende de Zondagsrust in de nijverheids- en handelondernemingen en van verschillende andere wetten en besluiten betreffende de maatschappelijke zekerheid en het hulpbetoon, gewijzigd en door andere bepalingen vervangen.

54. *Bijhouden van documenten door de sociale wetgeving opgelegd. — Vereenvoudiging.* — Bij K.B. van 14 October 1953 (Staatsblad 28 October 1953, 6900) worden de artikelen 1, 2, 11° en 12°, 3, lid 1 van het K. B. van 12 November 1952 (Staatsblad 16, 17, 17 November 1952), betreffende de vereenvoudiging van de documenten waarvan het bijhouden door de sociale wetgeving opgelegd is, door andere bepalingen vervangen.

VI. ECONOMISCH RECHT.

55. *Industriële en ambachtelijke ondernemingen. — Steunverlening.* — Krachtens de wet van 7 Augustus 1953 (Staatsblad 17 October 1953, 6606) kan staatswaarborg worden verleend aan de voorwaarden door de Koning bepaald, voor de terugbetaling aan kapitaal, interesten en bijkomstigheden, van leningen toegestaan door de openbare kredietinstellingen voor de oprichting, de uitbreiding, de wederuitrusting of de rationalisatie van industriële of ambachtelijke ondernemingen, voor zover deze oprichting, uitbreiding, wederuitrusting of rationalisatie aan het algemeen economisch belang beantwoordt.

Jaarlijks zal aan de Wetgevende Kamers verslag worden uitgebracht over de toepassing van deze wet.

56. *Industriële en ambachtelijke ondernemingen. — Steunverlening. — Toepassingsmodaliteiten.* — Bij K. B. van 12 October 1953 (Staatsblad 17 October 1953, 6607) worden de toepassingsmodaliteiten van de wet van 7 Augustus 1953 betreffende de steunverlening bij de oprichting, de uitbreiding, de wederuitrusting en de rationalisatie van industriële en ambachtelijke ondernemingen bepaald.

De Minister van Financiën en de Minister van Economische Zaken bepalen, elk wat hem betreft, de bijzondere voorwaarden, aan dewelke de toekenning van kredieten tegen verlaagde rentevoet zal worden onderworpen.

De kredieten worden toegekend en beheerd door de Nationale Maatschappij voor Krediet aan de Nijverheid en door de Nationale Kas voor Beroepskrediet binnen de perken hunner onderscheiden bevoegdheden.

57. *Boutennijverheid. — Reglementering van voortbrenging en verdeling.* — Bij K. B. van 28 September 1953 (Staatsblad 21 October 1953, 6691) wordt een verzoekschrift ingewilligd betreffende de boutennijverheid, ingediend bij toepassing van het K. B. n° 62 van 13 Januari 1935, waarbij toelating wordt verleend tot het instellen van een economische reglementering van de voortbrenging en verdeling.

58. *Gifstoffen. — Bewaring en verkoop.* — Bij K. B. van 1 October 1953 (Staatsblad 22 October 1953, 6712) wordt het besluit van de Regent van 6 Februari 1946, houdende reglement op het bewaren en verkopen van gifstoffen, gewijzigd.

59. *Handel in sulfamiden.* — Bij K. B. van 30 September 1953 (Staatsblad 26-27 October 1953, 6851) wordt het Regentsbesluit van 19 November 1945 betreffende de handel en de verkoop van sulfamide opgeheven.

VII. INDUSTRIEEL RECHT.

60. *Vervoer van personen en goederen door automobielen. — Technische vereisten waaraan deze moeten voldoen.* (Zie n° 25.)

61. *Voertuigen gebezigd voor openbare autobusdiensten. — Vereisten t.a.v. de bouw dezer voertuigen.* (Zie n° 26.)

62. *Voertuigen gebezigd voor openbare autobusdiensten. — Vereisten t.a.v. de bouw dezer voertuigen.* (Zie n° 27.)

VIII. FISCAAL RECHT.

a. Inkomstenbelastingen

63. *Akkoord tussen België en de Verenigde Staten van Amerika tot voorkoming van dubbele belasting van bepaalde winsten.* — In het Staatsblad van 9 October 1953 (6398) verscheen de tekst van het akkoord, gesloten door wisseling van brieven, gedatend dd. 18 Juli 1953 te Washington tussen België en de Verenigde Staten van Amerika tot voorkoming der dubbele belasting der winsten voortspruitend uit de exploitatie van luchtschepen.

64. *Inkomstenbelastingen. — Overeenkomst tussen België en de Verenigde Staten van Amerika.* — In het Staatsblad van 19-20 October 1953 (6654) verscheen de tekst van de overeenkomst ondertekend te Washington op 28 October 1948, gewijzigd en aangevuld door een aanvullende overeenkomst ondertekend in dezelfde stad op 9 September 1952 tussen België en de Verenigde Staten van Amerika tot voorkoming van dubbele belasting en ter vermindering van fiscale ontduiking inzake inkomstenbelastingen.

Deze overeenkomst werd goedgekeurd door België bij de wet van 27 Juli 1953.

65. *Speciale en extra-belastingen op de in oorlogstijd behaalde exceptionele inkomsten winsten en baten. — Oprichting van commissies.* — Bij K. B. van 12 Oct. 1953 (Staatsblad 16 October 1953, 6550) worden de commissies, voorzien in artikel 2 der wet van 19 Maart 1953 tot wijziging van de wet van 15 October 1945 tot invoering van een speciale belasting op de winsten voortvloeiend uit leveringen en prestaties aan de vijand en van deze van 16 October 1945 en 30 Mei 1949 tot invoering van een extra-belasting op de in

oorlogstijd behaalde exceptionele inkomsten, winsten en baten, ingesteld.

Deze commissies zijn ten getale van drie en respectievelijk gevestigd voor de onderscheiden provinciën in het Justitiepaleis te Brussel, Gent en Namen.

b. Zegelrecht en overdrachtstaxen.

66. *Fiscale plakzegels van 0,70 tot 0,90 fr.* — Krachtens ministerieel besluit van 25 September 1953 (Staatsblad 2 October 1953, 6206) zullen met ingang van 1 November 1953 de fiscale plakzegels van 0,10 tot 0,90 fr. niet meer worden verkocht.

67. *Fiscale plakzegels van 20 fr. en minder.* — *Gebruikstermijn.* — Krachtens K. B. van 26 September 1953 (Staatsblad 2 October 1953, 6206) kunnen de fiscale plakzegels van 20 fr. en minder, uitgegeven in uitvoering van de Regentsbesluiten van 31 October 1944 en van 17 Augustus 1948, tot 30 Juni 1954 slechts geldig gebruikt worden.

68. *Overdrachtstaxen op de invoer.* — Bij K. B. van 13 October 1953 (Staatsblad 19-20 October 1953, 6662) wordt het K. B. van 11 Maart 1953 (Staatsblad van 14 Maart 1953) houdende verhoging der overdrachtstaxen bij de invoer, gewijzigd. De door het K. B. van 11 Maart 1953 gevestigde verhogingen zijn niet toepasselijk op de invoer van de koopwaren oorspronkelijk en herkomstig van het Groot-Hertogdom Luxemburg.

Mr H. Boonen.

TAALKUNDIGE KRONIEK

EEN NIEUW TAALKUNDIG TIJDSCHRIFT: VIE ET LANGAGE

Uitgeverij Larousse, Parijs. — Abonnement: Frankrijk, 770 Fr. fr.; buitenland, 900 Fr. fr.

We hebben herhaaldelijk kunnen vaststellen welke invloed een tijdschrift op ons intellectueel leven kan uitoefenen. Als we b.v. de jaargangen doorlopen van « Het Belfort », « Neerlandia » en andere speciale tijdschriften, dan zijn we telkens verbaasd over de rijke inhoud van die uitgaven op taalkundig gebied.

De taal is voor de mens het kenmerk van zijn meesterschap over het geschapene. Elke gelegenheid dienen we te gebruiken om onze taalkundige kennis uit te breiden. In onze « Taalkundige Rubriek » willen we gewagen van de voornaamste uitgaven op taalkundig gebied.

In dit opzicht vestigen we graag de aandacht van onze lezers op een nieuw taalkundig tijdschrift: *Vie et Langage*, dat sinds enkele maanden verschijnt. Bekende deskundigen werken aan die uitgave mede. We vernoemen o.a. A. Dauzat, G. Gougenheim, J. Marouzeau, A. Sauvageot en G. Waringheim.

Vele tijdschriften worden thans zorgvuldig bewaard. Gewoonlijk verspreidt een tijdschrift ideeën, waarvan sommige later tot een boek zullen uitdijen. Een degelijke verzameling van tijdschriften is een documentatiebron, die speurders en wetenschapsmensen steeds naar waarde zullen schatten.

« Vie et Langage » behoort tot die reeks van voortreffelijke tijdschriften. In deze uitgave verschijnen belangwekkende bijdragen en tevens is ze een vraagbaak voor al degenen, die hun Frans beter wensen te kennen of het op peil willen houden. We kunnen

hier heel gemakkelijk een *wetenschappelijk* en een *practisch* gedeelte onderscheiden.

De eerste indeling brengt artikelen naar voren, die een grondig inzicht verstrekken in het wezen van de Franse taal: *Les mots imitatifs* (1), *Le français tel qu'on le parle au Canada* (1 en 5), *Le français, langue diplomatique* (2), *Le français en Belgique* (3), *Destruction et construction dans la vie d'une langue* (3), *Les langues et les nationalités* (4), *Quelle est la meilleure langue?* (4), *Les étrangers et la langue française* (8), *Noël dans les langues du monde* (9), *Barreau et parquet* (9), enz.

De tweede indeling stelt ons in het bereik van talrijke gelegenheidsartikeltjes, zoals: *Comment parlent les sportifs?*, *Les surprises de l'étymologie*, *Le français de Lyon*, *L'homme de la rue? ou L'homme dans la rue?*, *Naissance d'un mot*, enz. Onder de vaste rubrieken stippen we aan: *La Consultation du Dr Onoma* en « *Courrier des Lecteurs* », waarin talloze moeilijkheden behandeld worden betreffende het spreken en het schrijven in zuiver en modern Frans.

« Vie et Langage » heeft geen moeilijke tijd gehad om bekendheid te verwerven, zoals het doorgaans het geval is met dergelijke, hachelijke ondernemingen. Van het eerste nummer af ging de bijval in stijgende lijn. De eerste twee nummers van het maandschrift zijn uitverkocht en vrijwel onvindbaar.

We beschouwen het als een voortreffelijke gedachte dat « Vie et Langage » de spreekbuis wenst te zijn van de algemene Franse taalwetenschap.

GRAMMAIRE LAROUSSE DU XXe SIECLE. Avec la collaboration de F. GaiFFE, E. Maille, E. Breuil, S. Hahan, L. Wagner en M. Marijon. — Paris, Librairie Larousse, 8°, 468 blzn.

Ondanks de verschillende uitgaven berust deze geprezen spraakkunst steeds op een klassieke grondslag. Hierdoor wordt trouwens de spreekwoordelijke degelijkheid van het werk gewaarborgd.

In deze handleiding worden achtereenvolgens met veel nauwkeurigheid bestudeerd: de Franse woordenschat (blzn. 18-32), klanken en tekens (33-53), de syntaxis of leer van de zin (54-126), zintekens (127-136); algemene woordleer: het zelfstandig naamwoord, het lidwoord, enz. De studie van het werkwoord, de grote struikelblok, behelst de bladzijden 273-380. De lange uiteenzetting van deze moeilijke stof geeft vertrouwen in de bevoegdheid van de samenstellers. De behandeling van het bijwoord (365-380) en het voorzetsel (381-392) schenkt voldoening; belangrijke inlichtingen komen in deze bladzijden voor.

Er werd eveneens plaats verleent aan de versbouw (406-425), de semasiologie en stijlleer (426-435). Het gedeelte: *Galicismes* (435-439) is buitengewoon lezenswaardig voor al degenen, die enigszins in een idiomatisch Frans wensen te schrijven.

Menigvuldige voorbeelden uit de werken van beroemde schrijvers lichten de verklaringen toe.

Dank zij de onberispelijke bladshikking van de tekst en de gedegen inhoud van deze spraakkunst, wordt de kenspreuk van de uitgeverij Larousse andermaal bewaarheid: *Je sème à tout vent.*

Albert Blontrock.

Abonneert U op Rechtskundig Weekblad

MEDEDELINGEN

ALGEMENE PRACTISCHE RECHTSVERZAMELING

De redactieraad van de A.P.R. heeft plaatselijke comités opgericht ten einde belangstelling te wekken voor de uitgave der A.P.R. en de vereiste medewerking voor de uitgave te vinden.

Ziehier de samenstelling van de comités opgericht te Brussel en te Antwerpen:

Brussel:

voorzitter: Mr H. Fayat, advocaat Hof van Beroep, docent aan de Vrije Univ. te Brussel;

leden: dhr C. J. Schilling, raadshaar Hof van Beroep; dhr J. Gilissen, 1e subst.-audit.-gen. Prof. Vrije Univ. Brussel;

dhr. A. Bayart, adv. Hof van Beroep;

dhr P. Ronse, adv. Hof van Beroep.

Antwerpen

dhr stafhouder René Victor;

dhr rechters: J. A. Sury, C. Van Camp en E. A. Ceulemans;

de advocaten: Mrs André Lepaige, Prof. aan de Univ. Brussel; Emiel Ooms, Louis Rombaut, Raymond Jacobs, Lionel Tricot en Henri Boonen;

dhr substituut-Procureur des Konings Krings.

VRIJE UNIVERSITEIT TE BRUSSEL

De Vrije Universiteit te Brussel kondigt de vacatie aan van de cursus van « Vergelijkend strafrecht en beginselen van het internationaal strafrecht » in de rechtsfaculteit (School der criminologische wetenschappen).

De aanvragen der kandidaten dienen met curriculum vitae toegezonden te worden vóór 25 November 1953, aan de Heer Rector der Universiteit, Franklin Rooseveltlaan 50.

INZAKE KINDERBIJSLAG

Veel advocaten, als dusdanig onderworpen aan de Wet van 10.6.37 inzake kinderbijslag zijn, voor wat betreft hun verplichting aan te sluiten bij een Onderlinge Kas of Sectie, niet bij een Vrije Kas aangesloten, maar bij de Onderlinge Hulpkas van de Staat.

Dit is meestal « ambtshalve » gebeurd, en eenmaal aangesloten legt men zich bij de bestaande toestand neer, ook al omdat men er tegen op ziet nieuwe formulieren in te vullen, de juiste weg niet kent, enz.

Wij menen dat, nu een jaar ten einde loopt, het wel nuttig is er de aandacht op te vestigen dat men steeds ontslag uit deze instelling nemen kan om bij een Kas naar eigen keuze aan te sluiten; de nieuw-gekozen Kas zal er wel voor zorgen dat dit met zo weinig-mogelijk moeite voor de betrokkenen gebeurt, zodat dit zeker geen reden is zich passief bij de ingetreden toestand neer te leggen.

Wij maken verder nog op het volgende attent:

Bijdragen en afdracht voor het Voorzorgsfonds zijn wettelijk « vastgelegd », zodat deze bijdragen bij alle kassen gelijk zijn.

De beheerskosten echter, die door elke instelling zelf bepaald worden, zijn zij de Onderlinge Hulpkas van de

Staat héél wat hoger dan bij de vrije Kassen. — Voor het ogenblik bv. berekent de Onderlinge Hulpkas van de Staat 17.50 % terwijl dit bij geen der vrije Kassen meer is dan 10 %.

Wij geven dan ook ernstig in overweging ontslag in te dienen bij deze Staatskas tegen 1 December a.s. om vanaf 1.1.54 bij een vrije Kas te kunnen aansluiten.

Medegedeeld door de Onderlinge Kas V.E.V., Torengedeeft, XII, Schoenmarkt, 31, Antwerpen, die op Uw eerste verzoek gaarne, hetzij schriftelijk, hetzij mondeling, aan haar winketten of bij U thuis, de gewenste inlichtingen zal verstrekken en de nodige formulieren invullen.

TIJDSCHRIFTEN

De Gemeentekeure - October 1953 n° 55.

Rubriek van het personeel der gemeenten en de C.O.O. — Militievergoeding. — Burgerlijke Stand.

Nederlands Juristenblad - afl. 39 - 14 November 1953.

Jhr Mr W. W. Feith, de opleiding van de toekomstige rechter. — Mr P. J. Boogaert, Substituut-Griffiers of klerken? — Dr G. Gzapski, Eigendoms-overdracht tot zekerheid in Duitsland. — Mr W. P. C. Knuttel, Toeziende voorgedij bij verenigingsvoogdij. — Mr Th. Limperg, Auteursrecht en film.

Weekblad voor Privaatrecht, Notaris-ambt en Registratie. 4321 - November 1953.

Prof. Mr Ph. A. N. Houwing, De inhoud van de verbintenis en de overmacht (IV). — Mr L. A. Donker, De vorming van de jurist.

Journal des Tribunaux - n° 3998 - 15 novembre 1953.

Séverin Versele, La détention préventive en cas d'ivresse au volant. — Jurisprudence.

Recueil Dalloz de Doctrine de Jurisprudence et de Législation - 37e cahier 5 novembre 1953.

George Morange, La liberté d'opinion des fonctionnaires publics. — Jean Radouant, Les actes d'appauvrissement du débiteur, ou préjudiciables aux créanciers, en matière d'action paulienne. — H. L. Les décisions de la juridiction correctionnelle sur les intérêts civils, quant à l'expertise et l'exception de chose jugée.

38e cahier. — 12 novembre 1953.

Jean Autersserre, La distribution, par les Sociétés, de leurs titres en portefeuille. — R. Savatier, La preuve du bail rural fait sans écrit. — Max Le Roy, L'excès de vitesse. — F. G. Le délit de violation de sépulture. — Henri Lalou, L'irrecevabilité de l'action de droit commun en cas d'accident de trajet causé par un autre préposé de l'entreprise.